

Stjórnartíðindi

1896 - A-deild

Útgáfa 1.1 af rafræna skjalinu

Þetta PDF skjal er hluti afraksturs skönnunar á prentuðum eintökum af Stjórnartíðindum. Markmið þessarar útgáfu er að veita almenningi færi á að eignast sitt eigið eintak af prentuðum Stjórnartíðindum án endurgjalds. Hvorki dómsmálaráðuneytið né önnur stjórnvöld standa að gerð skjals þessa umfram það að hafa útvegað höfunduð skjalsins prentteintök af ritinu.

Skjalið er upprunalega birt á vefnum <https://urlausnir.is>. Þar má finna rafrænar útgáfur hinna bindanna og verða nýrri útgáfur af skjölunum í boði þar.

Takmörkun ábyrgðar

Höfundur skjals þessa afsalar sér allri ábyrgð, að því marki sem lög heimila, vegna beinnar og/eða óbeinnar notkunar skjalsins sjálfs eða afurða sem af því leiðir. Þó stefnt hafi verið að því markmiði að skjalið endurspegli sem best innihald upprunalegu bindanna er hvorki hægt að tryggja né ábyrgjast að það hafi tekist. Framangreint á einnig við um efnislegt innihald prentuðu eintakanna sem skönnuð voru.

Höfundaréttur

Samkvæmt 9. gr. núverandi höfundalaga, nr. 73/1972, njóta landslög og önnur áþekk gögn gerð af opinberri hálfu, ekki verndar höfundalaga.

Hvers kyns höfundarréttur sem höfundur skjalsins gæti hafa skapað sér til handa með skönnuninni sjálfri eða öðru framlagi sínu til sköpunar þess, skal vera meðhöndlaður í samræmi við Creative Commons Zero höfundaleyfið (CC0 1.0 Universal eða síðari útgáfa þess).

Ábendingar

Séu ábendingar um mögulegar úrbætur á skjalinu er hægt að koma þeim á framfæri við höfund þess.

Athugasemdir um þessa útgáfu

Gallar á bls. 29, 33, og 67.

Höfundur skjalsins: Svavar Kjarrval (svavar@kjarrval.is)

Stjórnartíðindi

fyrir

Ísland.

1896.

Regeringstidende

for

Island

for

Maret 1896.

Efnisyfirlit

við

stjórnartíðindi fyrir Ísland 1896.

A.

Indholdsfortegnelse

til

Regeringstidende for Island for Aaret 1896.

A.

Efnisyfirlit

við

stjórnartíðindi fyrir Ísland 1896.

A.

Nr.	Dagsetning.	Fyrirsögn.	Bladsíðutal.
1	15. jan.	Auglýsing um austurlenzka kólerusótt í guvernementinu St. Pjetursborg og bólusótt í Marseille o. fl.	2—3
2	31. jan.	Lög um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdoma.....	4—13
3	6. marz.	Lög um að skipta Ísafjarðarsýslu í tvö sýslufjelög	14—17
4	6. marz.	Lög um samþykktir til hindrunar skemmdum af vatnaðgangi ..	18—21
5	6. marz.	Lög um að landsstjórninni veitist heimild til að kaupa bændahlutann í Brjámslæk til handa Brjámslækjarprestakalli í Barðastrandarprófastsdæmi	22—23
6	6. marz.	Lög um hvalleifar	24—25
7	6. marz.	Lög um viðauka við lög 9. janúar 1880 um breyting á tilskipun um sveitarstjórn á Íslandi 4. maí 1872	26—27
8	6. marz.	Lög um breyting á lögum nr. 10, 13. apríl 1894 um útflutningsgjald.....	28—29
9	1. apríl.	Lög um viðauka við og breyting á lögum 14. janúar 1876 um tilsjón með flutningum á þeim mönnum, er flytja sig úr landi í aðrar heimsálfur	30—33
10	1. júní.	Auglýsing, er fellir að nokkru leyti úr gildi auglýsingar frá stjórnarráði Íslands 16. ágúst 1892 og 15. janúar 1896 um austurlenzka kólerusótt í Rússlandi m fl.	34—35
11	2. júní.	Auglýsing um samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli um framsal sakamanna.	36—47
12	2. júní.	Auglýsing um viðaukasamning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli, um að samningur 18. janúar 1894 um framsal sakamanna skuli einnig ná til hinna dönsku og hollenzku nýlenda	48—51
13	2. júní.	Auglýsing um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.....	52—59
14	16. júní.	Konungleg auglýsing um að ríkisstjórn skuli falin á hendur ríkisarfa í fjærvist konungs	60—61
15	11. júlí.	Konungleg auglýsing um að konungur sje kominn heim aptur.	62—63
16	28. septbr.	Konungleg auglýsing um að ríkisstjórn skuli falin á hendur ríkisarfa í fjærvist konungs.....	64—65
17	9. nóvbr.	Auglýsing um mislingasótt á Færeyjum o. fl.....	66—67
18	16. nóvbr.	Konungleg auglýsing um að konungur sje kominn heim aptur.	68—69

Indholdsfortegnelse

til

Regeringstidende for Island for Aaret 1896.

A.

Nr.	Datum.	Titel.	Sidetal.
1	15. Jan.	Bekendtgørelse om asiatisk Kolera i Gouvernementet St. Peters- borg og Børnekopper i Marseille m. m.	2—3
2	31. Jan.	Lov om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme	4—13
3	6. Marts.	Lov om Deling af Haffjord Sjøhel i to Sjøsekkommuner	14—17
4	6. Marts.	Lov om Vedtægter til at hindre Bestadigelser ved Oversjømmelse.	18—21
5	6. Marts.	Lov om Bemyndigelse for Regeringen til at købe den privat Ejendomsret undergivne Del af Jorden Brjamslækur til Brjamslækur Præstefald i Vardastrands Provsti	22—23
6	6. Marts.	Lov om Hvalaffald	24—25
7	6. Marts.	Lov om Tillæg til Lov af 9de Januar 1880 om Forandring i Forordning af 4de Maj 1872 om de islandske Landkommuners Styrelse	26—27
8	6. Marts.	Lov om Forandring i Lov Nr. 10 af 13de April 1894 om Ud- førelsesafgift	28—29
9	1. April.	Lov om Tillæg til og Forandring i Lov af 14de Januar 1876 om Tilføj med Udvandrerens Befordring	30—33
10	1. Juni.	Bekendtgørelse om delvis Ophævelse af Bekendtgørelser fra Mini- steriet for Island af 16de August 1892 og 15de Januar d. A. angaaende asiatisk Kolera i Rusland m. m.	34—35
11	2. Juni.	Bekendtgørelse om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene afsluttet Konvention om Udlevering af For- brydere	36—47
12	2. Juni.	Bekendtgørelse om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene afsluttet Tillægskonvention angaaende Udvidelse til de danske og de nederlandske Kolonier af den under 18de Januar 1894 afsluttede Konvention om Udlevering af For- brydere	48—51
13	2. Juni.	Bekendtgørelse om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland afsluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat	52—59
14	16. Juni.	Allerhøjeste Kundgørelse angaaende Overdragelse af Regeringens Jørelse under Kongens Fraværelse til Tronsfølgeren	60—61
15	11. Juli.	Allerhøjeste Kundgørelse angaaende Kongens Hjemkomst	62—63
16	28. Sept.	Allerhøjeste Kundgørelse angaaende Overdragelse af Regeringens Jørelse under Kongens Fraværelse til Tronsfølgeren	64—65
17	9. Novbr.	Bekendtgørelse om Mæslingepidemi paa Færøerne, m. m.	66—67
18	16. Novbr.	Allerhøjeste Kundgørelse angaaende Kongens Hjemkomst	68—69

Stjórnartíðindi

fyrir

Ísland.

A.

Regeringstíðende

for

Ísland.

A.

Nr. 1.
15.
janúar.

Auglýsing

um

austurlenzka kólerusótt í guvernementinu St. Pjetursborg og bólusótt í Marseille o. fl.

Í tilefni af skýrslum um hina austurlenzku kólerusótt í guvernementinu St. Pjetursborg og bólusótt í Marseille er hjermeð ákveðið, að fyrirmælum laga 17. des. 1875 um móttvarnir gegn því, að bólusótt og hin austurlenzka kólerusótt flytjist til Íslands, skuli fylgt að því er snertir skip, er til Íslands koma frá höfnum í guvernementinu St. Pjetursborg og frá Marseille. Ennfremur er bannað, samkvæmt lögum 24. okt. 1879 3. gr., að flytja með þessum skipum til Íslands brúkað lín, föt og sængurfatnað, nema þessir munir sjeu ferðafatnaður, dulur, brúkað vatt, hnökra-ull, afklippur af pappír, hár, húðir og ávextir. Lín, föt og sængurfatnað, er menn flytja sem ferðafatnað frá hinum fyrst nefndu höfnum, skal hreinsa undir umsjón af hálfu hins opinbera.

Ákvæðum laga 17. des. 1875 verður hjereptir beitt að því er þessa staði snertir:

hafnir í guvernementinu St. Pjetursborg,
Marseille,
hafnir á Sýrlandi,
hafnirnar við Svartahafið og Azowskahafið,
hafnir í Litlu-Asíu og
allar Egiptalands hafnir.

Fyrir alla þessa staði, að undanskildum Egiptalands höfnum, gildir og innflutningsbann samkvæmt lögum 24. okt. 1879 3. gr. Svo skal og hreinsa undir umsjón af hálfu hins opinbera lín, föt og sængurfatnað, er menn hafa með sjer sem ferðafatnað frá ofangreindum stöðum, nema höfnum á Sýrlandi og Egiptalandi, og frá Marseille.

Auglýsing þessi öðlast þegar gildi.

Þetta birtist öllum þeim til leiðbeiningar, er hlut eiga að máli.

Í stjórnarráði Íslands, 15. janúar 1896.

J. Nellemann.

Olafur Halldórsson.

Bekendtgørelse

om

Nr. 1.
15de
Januar

asiatisk Kolera i Gouvernementet St. Petersborg og Børnekopper i
Marseille m. m.

I Anledning af officielle Meddelelser om den asiatiske Koleras Optræden i Gouvernementet St. Petersborg og om Børnekopper i Marseille bestemmes herved, at de i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børnekoppers og den asiatiske Koleras Indbringelse til Island af 17de December 1875 foreskrevne Forholdsregler ville være at iagttage med Hensyn til Skibe, der ankomme til Island fra Havne i Gouvernementet St. Petersborg eller fra Marseille, ligesom ogsaa i Henhold til Lov af 24de Oktober 1879 § 3 af Indførsel ved saadanne Skibe af brugt Vinneb, brugte Klædningsstykker, brugte Sengenklæder, for saa vidt de nævnte Genstande ikke høre til Personers Rejssegods, Klude, brugt Wat, Kradsuld, Papiraffald, Haar, Huder og Frugt forbydes. Rensning under offentlig Tilsyn af Vinneb, Klædningsstykker og Sengenklæder, der medbringes som Rejssegods fra de førstnævnte Havne, paabødes.

Bestemmelserne i Lov af 17de December 1875 ere herefter i Virksomhed over for følgende Steder:

Havne i Gouvernementet St. Petersborg,
Marseille,
syriske Havne,
Havnene ved det sorte og det azovske Hav,
Havne i Lilleasien og
samtlige ægyptiske Havne.

Overfor samtlige de nævnte Steder med Undtagelse af ægyptiske Havne bestaar derhos Indførselsforbud i Henhold til Lov af 24de Oktober 1879 § 3, hvorhos der er paabudt Rensning under offentlig Tilsyn af Vinneb, Klædningsstykker og Sengenklæder, der som Rejssegods medbringes fra de nævnte Steder med Undtagelse af syriske og ægyptiske Havne, samt Marseille.

Denne Bekendtgørelse træder straks i Kraft.

Hvilket herved bekendtgøres til Efterretning for alle vedkommende.

Ministeriet for Island, den 15de Januar 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 2.
31.
janúar.

Lög

um

varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallið á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. grein.

Hjeraslæknar og aukalæknar skulu, hver í sínu umdæmi, undir umsjón landlæknis og landshöfðingja sjá um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma, þeirra, er yfirvöld skulu verja almenning. Fari svo, að hlutaðeigandi læknir geti eigi leyst það starf af hendi, er lög þessi leggja honum á herðar, skal landshöfðingi sjá um, að einn eða fleiri læknar verði settir honum til aðstoðar.

Skyldir eru sýslumenn, bæjarfógetar, hreppstjórar, svo og sveitarstjórnir og heilbrigðisnefndir, ef til eru, að veita læknum hjálp til að koma fram ráðstöfunum þeim til varnar útbreiðslu sjúkdómsins, er nauðsynlegar eru og hægt er að koma við eftir atvikum og ástæðum á hverjum stað.

Þá er mikil hættu vofir yfir, skal landlæknir sjálfur fara þangað, sem sjúkdómurinn gengur, og líta eftir, hvort gerðar sjeu þær ráðstafanir, er þörf er á.

2. grein

Ætíð skulu yfirvöld verja almenning fyrir þessum sjúkdómum: kóleru, gulri hitasótt (febris flava), útbrotataugaveiki (typhus exanthematicus), bólusótt, mislingasótt, skarlatssótt og pest (pestis orientalis).

Þyki landlækni nauðsyn til bera, getur landshöfðingi fyrirskipað, að vörnum skuli og beita gegn öðrum næmum sjúkdómum, svo sem influenzu, barnaveiki (difteritis, kroup),

Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Nr. 2
31te
Januar.

Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,

Gøre vitterligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Ledelsen af Foranstaltninger mod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, der ere Genstand for offentlig Behandling, paahviler Distriktslægerne og Ekstralægerne, hver i sit Distrikt under Overtilsyn af Landfysikus og Landshøvdingen. Kan vedkommende Læge i noget Tilfælde ikke overkomme, hvad der efter nærværende Lov paahviler ham, har Landshøvdingen at drage Omsorg for, at der til Medhjælp for ham antages een eller flere Læger.

Sygselmænd, Byfogder, Repstyrere saavel som de kommunale Styrelser og de til enhver Tid bestaaende Sundhedskommissioner ere pligtige til at bistaa Lægen ved Gennemførelsen af de fornødne og efter de stedlige Forhold mulige Foranstaltninger til Sygdommens Bekæmpelse.

I særdeles farlige Tilfælde skal Landfysikus ved personlig Undersøgelse paa det af Sygdommen hjemsogte Omraade overbevise sig om, at Foranstaltninger mod Sygdommen træffes i fornødent Omfang.

§ 2.

Følgende Sygdomme skulle altid være Genstand for offentlig Behandling: asiatisk Kolera, gul Feber, eksantematisk Tyfus, Børnekopper, Mæslinger, Skarlagensfeber og Pest.

Andre smitsomme Sygdomme, saasom Influenza, Difteritis, Krup, Righoste, tyfoid Feber og Dysenteri, kunne ogsaa, naar de optræde paa en ondartet Maade eller

Nr. 2. Lov 31te Jan. om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

Nr. 2. kíghósta (pertussis), taugaveiki (febris typhoidea) og blóðsótt (dysenteria), þegar þeir sjúkdómar eru skæðir eða ganga víða, eða aðrar sjerstakar ástæður knýja til þess. Undanskildir eru þó langvarandi, næmir hörundsjúkdómar.

Eptir samráði við landlækni gefur landshöfðingi út almennar reglur fyrir því, hverjum vörnum skuli beita gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma, þá er yfirvöld hafa sett varnir við þeim, og skal birta þær reglur í Stjórnartíðindunum, deildinni B.

Í hvert sinn, er einhver sá sjúkdómur kemur upp, er nefndur er í 1. lið greinar þessarar, skal hlutaðeigandi lækni þegar í stað beita hinum almennu sóttvarnarreglum. Heimilt er honum og að beita þeim til bráðabirgða, þá er aðrir næmir sjúkdómar koma upp, svo framarlega sem honum kann að þykja þörf á því, enda gjöri hann ráðstafanir sínar almenningi kunnar á þann hátt, er honum þykir þurfa.

Nú hefur lækni tekið upp sóttvarnir samkvæmt lögum þessum; skal hann þá skýra landshöfðingja frá ráðstöfunum sínum svo fljótt, sem verða má, og senda hraðboða, ef brýna nauðsyn ber til. Kveður þá landshöfðingi á um það, með samráði við landlækni, hverjum vörnum skuli beita gegn útbreiðslu sjúkdómsins, og tilkynnir það hlutaðeigandi lækni, svo fljótt sem verða má; skal lækinn þegar í stað gjöra þær ráðstafanir almenningi kunnar á hinn hagkvæmasta og tryggilegasta hátt á því svæði, sem þurfa þykir. Sleppa má þó auglýsingunni, meðan aðeins er að ræða um þá sjúklinga, er hjúkrað er í húsum þeim, er talað er um í 5. gr. í lögum 17. desember 1875 um móttvarnir gegn því, að bólusótt og hin austurlenzka kólerusótt og aðrir næmir sjúkdómar flytjist til Íslands. Auglýsingunni má einnig sleppa, meðan vafasamt þykir, hvort sjúkdómurinn teljist til sjúkdóma þeirra, er yfirvöldunum er skylt að hafa varnir við.

Þá er almennum sóttvörnum er lokið, skal það einnig gert almenningi kunnugt.

3. grein.

Þá er ástæða er til að ætla, að maður hafi dáið úr einhverjum þeim sjúkdómi, er talinn er í 1. lið 2. gr., getur hlutaðeigandi lögreglustjóri lagt fyrir, að rannsaka skuli parta af líkinu og jafnvel skera það upp, ef læknum virðist þörf á því til þess að geta ákveðið, hvort yfirvöld skuli setja sóttvarnir.

4. grein.

Farþegjaskip má eigi nota til að flytja sjúklinga, er þjást af sjúkdómum, sem yfirvöldum er skylt að setja sóttvarnir við, nje þá, er hafa barnaveiki eða taugaveiki, nema fylgt sje þeim fyrirælum, er skipum þeim ber að fara eptir við slíkan flutning.

5. grein.

Nú kemur sjúkdómur upp á einhverju heimili, er auðsætt þykir eða líklegt, að sje einn af þeim sjúkdómum, er taldir eru í 2. gr. 1. lið, eða annar sjúkdómur, er yfirvöld hafa samkvæmt auglýsingu sett varnir við, og skal þá húsráðanda þegar í stað skylt að skýra lækni sínum frá því. Þó er húsráðanda heimilt, ef hann kys það heldur, að tilkynna sjúkdóminn hreppstjóra, hreppsnefndarmanni, sýslumanni eða bæjarfógeta í hlutaðeigandi hrepps- eða eða bæjarfjelagi, en hann skal jafnskjótt láta lækni vita um sjúkdóminn. Með heimilis- mönnum eru einnig taldir aðkomumenn þeir, er hafa þar húsnæði um stundarsakir, og

Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

med en større Udbredelse eller i øvrigt under Forhold, der kunne give særlig Anledning Nr. 2.
 dertil, af Landskhøvdingen erklæres for at være Genstand for offentlig Behandling, naar 31te
 Landfysikus anser det for nødvendigt. Dog undtages herfra kroniske smitsomme Hud- Januar.
 sygdomme.

Efter Samraad med Landfysikus udgiver Landskhøvdingen almindelige Regler for, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes mod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, der ere tagne under offentlig Behandling, hvilke Regler skulle bekendtgøres i Regeringstidenden, Afdeling B.

Hver Gang en af de i denne Paragrafs 1ste Stykke nævnte Sygdomme opkommer, skal vedkommende Læge usfortøvet bringe de almindelige Regler om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse til Udførelse. Han er ogsaa berettiget til foreløbig at bringe dem til Anvendelse, naar andre smitsomme Sygdomme opkomme, saafremt han maatte finde det fornødent og har han da at bringe sine Foranstaltninger til almindelig Kundskab paa den Maade, han anser nødvendig.

Naar en Læge har foranstaltet offentlig Behandling af en Sygdom i Overensstemmelse med denne Lov, har han snarest muligt, i paatrængende Tilfælde ved Albud, derom at gjøre Indberetning til Landskhøvdingen. Denne afgør da, efter Samraad med Landfysikus, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes mod Sygdommens Udbredelse, og meddeler saa hurtig som mulig vedkommende Læge Underretning herom. Lægen skal derefter straks paa den hensigtsmæssigste og mest betryggende Maade bringe de paagældende Foranstaltninger til almindelig Kundskab for det Omraade, hvor det anses nødvendigt. Dog kan Bekendtgørelse undlades, saa længe Tiden kun er om Personer, der ere tagne under Behandling i de i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børnekoppers, den asiatiske Koleras og andre smitsomme Sygdommes Indbringelse til Island af 17de December 1875 § 5 omhandlede Lokaler. Bekendtgørelsen kan ogsaa undlades, saalænge det anses for tvivlsomt, om Sygdommen hører til dem, som altid skulle være Genstand for offentlig Behandling.

Naar den offentlige Behandling ophører, udstedes herom ligeledes offentlig Bekendtgørelse.

§ 3.

Naar et Dødsfald gør det antageligt, at der foreligger et af de i § 2, 1ste Stykke omhandlede Sygdomstilfælde, kan vedkommende Politimester, saafremt det af Lægen anses fornødent til Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvor vidt offentlig Behandling skal indtræde, paahbyde, at Undersøgelse af enkelte Dele af Liget eller endogsaa Obduktion af samme skal finde Sted.

§ 4.

Det er forbudt til Befordring af Patienter, som lide af Sygdomme, der altid blive Genstand for offentlig Behandling, eller af Difteritis, Krup eller tyfoid Feber, at benytte Passagerstibe, medmindre de for saadan Benyttelse af vedkommende foreskrevne Regler iagttages.

§ 5.

Naar der i en Husstand opkommer en Sygdom, med Hensyn til hvilken det anses for klart eller sandsynligt, at den er en af de i § 2 1ste Stykke nævnte Sygdomme eller en anden Sygdom, der i Henshold til derom udstedt Bekendtgørelse er Genstand for offentlig Behandling, skal Husfaderen usfortøvet anmeldte det til sin Læge. Dog kan han, hvis han foretrækker saadant, anmeldte Sygdomstilfældet til Repslyderen, et Repsforstanderskabsmedlem, Hyskelmanden eller Byfogden i vedkommende Reps- eller Købstadkommune, der derefter usfortøvet har at underrette Lægen om

Nr. 2. þeir, er þar eru í fæði. Nú kemur slíkur sjúkdómur upp meðal þeirra, er í nauðungarvist
 31.
 janúar. eru á einhverjum stað, eða í sjúkrahúsum, skólum og líkum stofnunum, og er þá forstöðu-
 manni eða forráðamanni skylt að skýra frá því. Komi sjúkdómurinn upp á skipi, eða í
 veri á vertíð meðal skipshafnar, skal skipstjóri eða formaður skýra frá honum.

Verði einhver þess var, að eigi hefur verið skýrt frá slíku sjúkdómstillfelli, skal
 hann þegar í stað skýra frá því á þann hátt, er að framan er sagt.

Þvífi hreppstjóri eða hreppsnefndarmaður samkvæmt grein þessari að takast lengri
 ferð á hendur en 2 mílu alls fram og aftur, fær hann kostnaðinn endurgoldinn úr sveit-
 arsjóði eftir reikningi, er hreppsnefndin samþykkir.

6. grein.

Nú er eigi unnt að hafa sjúkling svo afskekktan á heimili sínu, að óbætt sje við
 útbreiðslu sóttnæmisins, og er þá lækni heimilt að láta flytja hann á almennt sjúkrahús,
 eða í eitthvert annað hús, er til þess er hentugt og hægt er að fá. Er sjúklingur skyldur
 að vera þar, þangað til hættulaust er að flytja hann eða láta hann fara þaðan, enda fái hann
 þar hæfilega læknishjálp og aðhjúkrun. Heimilt er og lækni að skipa svo fyrir, þá er rann-
 saka skal vafasöm sjúkdómstillfelli. Við flutning sjúklingsins skal þess gætt, að svo vel fari
 um hann, sem unnt er, án þess hætt sje við sóttnæmisútbreiðslu.

7. grein.

Ef sjúklingur er ekki fluttur frá heimili sínu, getur lögreglustjóri eða hrepp-
 stjóri eftir tillögu læknis bannað öllum nema heimilismönnum að koma á bústað hans, hús
 eða bæ. Þá er svo stendur á, má ekki flytja sjúklinginn frá heimili hans, þarsem hann
 er undir læknisumsjón, nema fengið sje skriflegt samþykki læknisins.

Þegar mjög mikil hættu vofir yfir, getur lögreglustjóri eftir tillögum læknis skipað
 fyrir, að afkvía skuli heila kaupstaði, kaптún og þorp eða hluta þeirra svo og önnur stór
 svæði, og skal hann annast nauðsynlegar ráðstafanir um samgöngubann.

8. grein.

Heimilt er lækni að skipa svo fyrir, að fram skuli fara sóttnæmishreinsun á bú-
 stöðum manna, húsum og herbergjum, þar er verið hefur einhver af sjúkdómum þeim,
 er ræðir um, og ef læknir leggur fyrir mann, er hefur slíkan sjúkdóm, eða álitíð er að
 gangi með hann, eða hefur staðið honum svo nærri, að hætt er við, að hann beri hann út, að
 hann skuli sjálfur ganga undir sóttnæmishreinsun, eða leggja muni sína undir slíka hreinsun,
 þá er hann skyldur að fylgja nákvæmlega þessu boði. Heimilt er og læknum að banna
 mönnum að neyta fæðu, sjerstaklega mjólkur, er staðið hefur hjá sjúklingnum.

Sje það of miklum umsvifum og erfiðleikum bundið að hreinsa lausa muni,
 getur læknirinn látið brenna þá eða eyða þeim á annan hátt, en skaðabætur skulu
 greiddar eiganda.

Heimilt er og hlutadeigandi lækni að skipa fyrir sóttnæmishreinsun gegn næmum
 sjúkdómum, er aðeins stinga sjer niður á einstöku stað, og yfirvöld hafa eigi sett
 sóttvarnir við.

Kostnaður við allar sóttnæmishreinsanir eftir þessari grein skal greiddur af
 Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

Sygdomstilfældet. Til Husstanden henregnes ogsaa tilreisende, logerende og Pensionærer. Nr. 2.
 For saadanne Personers Vedkommende, hvem der er anvist tvunget Ophold noget Sted, 31te
 og ved Sygdomstilfælde, som opstaa i Sygehuse, Skoler og lignende Anstalter, paahviler Anmeldelsespligten Bestyreren af eller Forstanderen for den paagældende Anstalt. Januar.
 Forefalder Sygdomstilfældet om Bord i et Skib eller blandt Besætningerne i Fiskelejerne i Fiskeiden, paahviler Anmeldelsespligten vedkommende Skibs eller Baads Fører.

Enhver, der bliver opmærksom paa, at et bestemt Tilfælde af Sygdommen ikke er anmeldt, paahviler det uopholdelig at gøre Anmeldelse derom som fornøvent.

Naar en Repsyrer eller et Repsforstanderskabsmedlem i Genhold til Bestemmelserne i nærværende Paragraf maa foretage en Rejse af over 2 Mil (Frem- og Tilbage-
 rejsen medregne), ville Rejsseudgifterne være at godtgøre ham af Kommunens Kasse efter Regning, der approberes af Repsforstanderskabet.

§ 6.

Lægen kan paahbyde, at en Patient, som ikke kan isoleres saaledes i sin Bolig, at Smitte kan forebygges, skal indlægges i et offentligt Sygehus eller i et andet dertil passende Lokale, der maatte have til Raadighed, og hvor han, mod at der ydes ham behørigt Lægetilsyn og Forplejning, er pligtig til at forblive, indtil han uden Fare kan flyttes. Saadant Paabud kan ogsaa gives til Sagttagelse af tvivlsomme Sygdomstilfælde. Ved Flytning bør det paases, at denne sker paa den for Patienten omhyggeligste Maade, som er forenelig med Genhynet til at forebygge Smitte.

§ 7.

Derfor Flytning af Patienten ikke sker, kan Politimesteren eller Repsyreren efter Lægens Anmodning formene enhver, der ikke hører til den paagældende Husstand, Udgang til den paagældende Beboelseslejlighed eller det paagældende Hus eller Gaard. Patienten maa i saa Fald ikke uden skriftligt Samtykke fra Lægen flyttes fra den Bolig, hvor han er tagen under Behandling.

Afspærring af en hel By eller Bydel eller et andet større Distrikt kan efter Indstilling af Lægen i særdeles farlige Tilfælde paahbydes af Politimesteren, der da har at træffe de fornødne Foranstaltninger til Afspærringens Iværksættelse.

§ 8.

Lægen kan paahbyde Desinfektion af Lokaler samt af Huse eller Beboelseslejligheder, i hvilke en af de omhandlede Sygdomme er optraadt, ligesom det overhovedet paahviler saavel den, der er eller antages at være angreben af den paagældende Sygdom, som enhver, der er kommen i saadan Berøring med Sygdommen, at han besejrgtes at være smittesørende, og hvem det derfor af Lægen paahbydes at underkaste sig Rensnings- eller Desinfektionsforanstaltninger for Person eller Genstande, nøje at efterkomme de saaledes givne Paabud. Lægen kan forbyde, at Levnetsmidler, særlig Mælk, der har henstaaet hos den syge, benyttes til Føde.

Hvor Desinfektion af rørlige Genstande skønnes at være forbunden med for store Ulemper, kunne disse af Lægen foranstaltes opbrændte eller paa anden Maade tilintetgjorte, mod at der ydes Gjærne Erstatning.

Desinfektion kan ligeledes af vedkommende Læge paahbydes over for smitsomme Sygdomme, der optræde enkeltvis og ikke tages under offentlig Behandling.

Omkostningerne ved alle Desinfektioner efter denne Paragraf betales af det offentlige. Landshøvdingen drager Omsorg for, at en tilstrækkelig Mængde Desinfektionsstoffer til enhver Tid paa Landskassens Bekostning forefindes saavel paa Apotekerne

Nr. 2. almanna fje. Landshöfðingi sjer um, að ætíð sje á kostnað landssjóðs fyrirbyggjandi í lyfjabúðum og hjá læknum, að svo miklu leyti sem landlæknir álítur þörf á því vegna fjarlægðar frá lyfjabúðum, nægar birgðir af efnum þeim, er þurfa til sóttnæmishreinsunar, og sje þeim úthýtt ókeypis, þá er þeirra er þörf samkvæmt lögum þessum.

31.
janúar.

9. grein.

Nú hefur sjúkdómur, er yfirvöld hafa sett sóttvarnir við, gert vart við sig á heimili, þar sem eru börn, er ganga í skóla, og mega þau þá eigi koma í skólann, fyr en þau hafa fengið vottorð frá lækni um, að eigi sje hætt við sóttnæmisútbreiðslu frá þeim. Gefið skal vottorð þetta ókeypis. Hafi barnaveiki gjört vart við sig á einhverju heimili, skal þessa og gætt, þótt yfirvöld hafi eigi sett varnir við sjúkdóminum. Nú gjörir barnaveiki eða einhver annar sjúkdómur, er yfirvöld hafa sett varnir við, vart við sig á heimili kennara, og skal hann þá hætta kennslu í skólanum, þangað til læknir hefur gefið vottorð um, að eigi þurfi að óttast, að hann breiði sjúkdóminn út.

10. grein.

Í sveitum og bæjum, þar sem sjúkdómurinn gengur, svo og í nærsveitunum, getur lögreglustjóri eða hreppstjóri, ef læknir fer fram á það, skipað, að loka skólum (almennum eða einstakra manna), og bannað almenna mannfundi, opinberar skemmtisamkomur og aðrar samkomur (dansleiki, brúðkaupsveizlur og þessháttar), þar sem margir koma saman í sama húsi. Einnig má banna messur og líkfylgdir. Ráðstafanir þessar skal auglýsa á venjulegan hátt, og skal æðri yfirvöldum skýrt frá þeim, svo fljótt sem unnt er.

11. grein.

Þegar yfirvöld hafa sett varnir við næmum sjúkdómi samkvæmt lögum þessum, skal greiða lækni sömu borgun sem fyrir ferðir og störf í þarfir almennings, nema öðruvísi sje umsamið milli hans og hlutaðeigandi yfirvalds. Greiðist það af almanna fje.

Takist landlæknir ferð á hendur eptir lögum þessum, fær hann dagpeninga og endurgjald fyrir ferðakostnað úr landssjóði einsog fyrir aðrar eptirlitsferðir.

12. grein.

Allan kostnað, er leiðir af ráðstöfunum þeim, er gjörðar eru samkvæmt lögum þessum, skal greiða af almanna fje, ennfremur öll útgjöld til læknis, aðhjúkrunar sjúkra manna og til meðala í sjúkdómum, er yfirvöld hafa sett varnir við, og skal slík útgjöld aldrei telja fátækrastyrk. Þó skulu þeir, er fengið hafa læknishjálp, aðhjúkrun og meðöl í heimahúsum í slíkum tilfellum, endurborga þann kostnað, ef sveitarstjórn álítur þá til þess færa, og skal hann ella tekinn lögtaki.

Skaðabætur þær, er greiða skal samkvæmt 8 gr. laga þessara, skulu ákveðnar með mati tveggja óvilhallra dómkvaddra manna. Kostnað við virðingargjörðina skal greiða af almanna fje. Bæði yfirvöld og hinir, er hlut eiga að máli, geta krafist yfirmatsgjörðar, og meta þá 4 dómkvaddir menn. Fáa sá, er heimitað hefur yfirmat, eigi hærri skaðabætur eptir hinni síðari gjörð en eptir hinni fyrri, skal hann greiða kostnaðinn við yfirmatið, ella skal kostnað þenna greiða af almanna fje.

Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

som hos Lægerne, forsaavidt Landhysikus paa Grund af Afstanden fra nærmeste Apotek Nr. 2. anser det for nødvendigt, til gratis Ublevering, naar denne Lovs Bestemmelser kræve 31te Januar. deres Anvendelse.

§ 9.

Naar en Sygdom, der er Genstand for offentlig Behandling, har vist sig i en Husstand, maa de til samme hørende skoleføgende Børn ikke benytte Skolen, før de medbringe Attest fra en Læge for, at de ikke kunne antages at udbrede Smitte. Attesten udfærdiges uden Betaling. Dette finder ogsaa Anvendelse uden for offentlig Behandling paa Børn, der høre til en Husstand, i hvilken der har vist sig Difteritis eller Krup. Forekommer en af de nævnte Sygdomme eller en Sygdom, der er taget under offentlig Behandling, i en Lærers Husstand, vil han have at afholde sig fra Skoleundervisningen, indtil han erholder Lægeattest for, at han ikke kan antages at medbringe Smitte.

§ 10.

I de Kommuner, i hvilke Sygdommen optræder, samt i Nabokommunerne kan Politimesteren eller Kepsfyreren efter Lægens Anmodning paabyde Lukning af Skoler (offentlige eller private) og forbyde offentlige Møder, offentlige Forlystelser og andre Sammenkomster (Dans, Bryllupsgilder o. desl.), ved hvilke mange Personer samles i i samme Rum. Ligeledes kunne offentlige Gudstjenester, samt Ligsølger forbydes. Indberetning om den saaledes trufne Foranstaltning, der bliver at bekendtgøre paa sædvanlig Maade, sker snarest muligt til vedkommende overordnede Myndighed.

§ 11.

Under den offentlige Behandling af en Sygdom i Henhold til denne Lov tilkommer der Lægen, for saa vidt der ikke ved Overtagelsen af Behandlingen er truffet anden særlig Aftale med vedkommende Myndighed, Betaling af det offentlige som for Rejser og Forretninger i offentlig Tjeneste.

Landhysikus tilkommer der for de Rejser, han foretager i Henhold til denne Lov, Diæter og Rejsegodtgørelse af Landskassen som for andre Embedsinspektionsrejser.

§ 12.

Det offentlige afholder i det hele alle de Udgifter, som flyde af Foranstaltninger i Medfør af denne Lov samt, uden at dette i noget Tilfælde betragtes som Fattighjælp, alle Udgifter til Lægebehandling og Sygepleje samt Forhugning med Medicin i Sygdomme, der ere tagne under offentlig Behandling. For saa vidt dette er ydet i Hjemmet, skulle dog de vedkommende, saafremt de efter den kommunale Styrelses Skøn ere i Stand dertil, refundere Udgiften, der i Mangel af Betaling inddrives ved Udpantning.

Størrelsen af den Erstatning, der tilkommer nogen i Medfør af denne Lovs § 8, fastsættes ved Takstation af 2de uwillige af Retten udmeldte Mænd. Udgifterne ved Takstationsforretningen bæres af det offentlige. Saavel det offentlige som vedkommende private kunne forlange Overtakstation, der foretages af 4 af Retten udmeldte Mænd. Udgifterne ved Overtakstationen bæres af de private, naar de have forlangt Overtakstation og ved denne Forretning ikke have erholdt større Erstatning end ved den første Forretning, i modsat Fald af det offentlige.

Nr. 2.
31.
janúar.

13. grein.

Útgjöld þau, er samkvæmt lögum þessum skal greiða af almanna fje, án þess tiltekið sje, að þau skuli greiða úr landssjóði (8. gr. 4. lið og 11. gr. 2. lið) eða úr sveitarsjóði (5. gr. 3. lið), skal, ef þau eigi fara fram úr 100 kr., greiða úr hlutaðeigandi sýslu- eða bæjarsjóði. Úr landssjóði skal greiða það, er framyfir er 100 kr.

Útgjöld við meðferð sjúklinga í húsi því, er talað er um í 5. gr. í lögum 17. desember 1875 um mótvörnir gegn því, að bólusótt, hin austurlenzka kólerusótt og aðrir næmir sjúkdómar flytjist til Íslands, skal þó eptirleiðis greiða eins og ákveðið er í nefndum lögum.

14. gr.

Brot gegn lögum þessum eða gegn almennum eða sjerstökum fyrirskipunum samkvæmt þeim, varða fangelsi eða sektum, nema hærri hegning sje ákveðin í almennum lögum.

Með mál, er rísa út af brotum gegn lögum þessum, skal farið sem opinber lög-reglumál.

15. gr.

Tilskipun 17. apríl 1782 um ráðstafanir gegn næmum sjúkdómum meðal alþýðu er úr gildi numin.

16. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1896.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefð á Amalúborg, 31. janúar 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

§ 13.

Nr. 2.
31te
Januar.

De Udgifter, der efter nærværende Lov bæres af det offentlige, uden at det særlig er bestemt, at de afholdes af Landskassen (§ 8, 4de Stykke, og § 11, 2det Stykke) eller af Kommunens Kasse (§ 5, 3die Stykke), afholdes, for saa vidt de ikke overstige 100 Kr. i et Aar, af vedkommende Syssel- eller Købstadskasse. Det Beløb, hvormed de overstige 100 Kr., udredes af Landskassen.

Dog blive de Udgifter, der skyldes af den Sygebehandling, som ydes Personer, der ere tagne under Behandling i det i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børneskoppers, den asiatiske Kolera og andre smitsomme Sygdommes Indbringelse til Island af 17de December 1875 § 5 omhandlede Lokale, fremdeles at afholde som i den nævnte Lov bestemt.

§ 14.

Overtrædelser af denne Lov eller af de i Medfør af samme givne almindelige eller særlige Paabud straffes, for saa vidt ikke højere Straf er forskyldt efter den almindelige Lovgivning, med Fængsel eller Bøder.

Eagerne behandles som offentlige Politifager.

§ 15.

Forordning 17de April 1782 angaaende Forholdsregler mod smitsomme Sygdomme hos Almuen ophæves.

§ 16.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1896.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 31te Januar 1896.

Ministeriet for Island, den 31te Januar 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 3.
6.
marz.

Lög

um

að skipta Ísafjarðarsýslu í tvö sýslufjelög.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Að því er stjórn sveitamálefna snertir skal Ísafjarðarsýslu skipt í tvö sýslufjelög Annað sýslufjlagið heitir Vestur-Ísafjarðarsýsla og eru í því þessir hreppar: Auðkúluhreppur, Þingeyrarhreppur, Mýrarhreppur, Mosvallahreppur og Suðureyrarhreppur. Hitt sýslufjlagið heitir Norður-Ísafjarðarsýsla og eru í því þessir hreppar: Hólshreppur, Eyrarhreppur, Súðavíkurhreppur, Ögurhreppur, Reykjarfjarðarhreppur, Nauteyrarhreppur, Snæfjallahreppur, Grunnavíkurhreppur og Sljettuhreppur.

Hvort sýslufjlagið hefur sinn fjárhag og sveitarmálefni fyrir sig.

2. gr.

Í hvoru sýslufjelaginu skal vera sýslunefnd, er hafi á hendi stjórn sveitamálefna þeirra, sem varða sýslufjlagið samkvæmt tilskipun um sveitarstjórn á Íslandi 4. maí 1872. Í sýslunefndum þessum eiga sæti auk sýslumanns, sem oddvita nefndanna, einn maður úr hverjum hreppi, er sje kosinn eptir reglum þeim, sem settar eru í nefndri tilskipun um kosningu sýslunefndarmanna.

3. gr.

Sjóðum sýslufjelagsins skal þannig ráðstafað:

Styrktarsjóður handa ekkjum og börnum Ísfirðinga þeirra, er í sjó drukknar, sem hingað til hefur verið undir stjórn sýslunefndarinnar í Ísafjarðarsýslu og bæjarstjórnar Ísafjarðarkaupstaðar, skal eptirleiðis standa undir stjórn sýslunefndar Norður-Ísafjarðarsýslu og bæjarstjórnarinnar á Ísafirði, en er að öðru leyti eign beggja sýslufjelaganna og kaupstaðarins.

Nr. 3. Lög 6. marz um að skipta Ísafjarðarsýslu í tvö sýslufjelög.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Deling af Fjaffjord Syssel i to Sysselkommuner.

Nr. 3.
6te
Marts.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark, de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg,

Gore⁷bitterligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Fjaffjord Syssel deles i kommunal Henseende i to Sysselkommuner.

Den ene Sysselkommune benævnes Vester-Fjaffjord Syssel og omfatter følgende Repper: Audkula Rep, Thingeyri Rep, Myrar Rep, Mosvellir Rep og Sudureyri Rep. I den anden Sysselkommune, som benævnes Norder-Fjaffjord Syssel, ere følgende Repper: Hols Rep, Eyri Rep, Sudavik Rep, Dgur Rep, Reykjarfjord Rep, Rauteyri Rep, Snæfjalla Rep, Grunnavik Rep og Eljettu Rep.

Hver af disse to Sysselkommuner har sin Økonomi og sine kommunale Anliggender for sig.

§ 2.

I hver Sysselkommune overtager et Sysselforstanderskab Bestyrelsen af de kommunale Anliggender i Overensstemmelse med Forordningen om de islandske Landkommuners Styrelse af 4de Maj 1872. Foruden Sysselmanden som Formand har et af hver Rep efter de i nævnte Forordning fastsatte Regler angaaende Valg af Sysselforstanderskabs-Medlemmer valgt Medlem Sæde i bemeldte Sysselforstanderskaber.

§ 3.

Med de Sysselkommunen tilhørende Fonds forholdes paa følgende Maade:

Understøttelsesfonden for Enker og Børn, som efterlades af Beboere af Fjaffjord Syssel, der drukne paa Søen, hvilken Fond hidtil har været forvaltet af Sysselforstanderskabet i Fjaffjord Syssel og Bybestyrelsen i Fjaffjord Købstad, skal fremtidig bestyres af Sysselforstanderskabet i Norder-Fjaffjord Syssel og Bybestyrelsen i Fjaffjord, men ejes iøvrigt af begge Sysselkommuner og Købstaden.

Nr. 3. Norður-Ísafjarðarsýsla skal að óskiptu fá 2000 kr. af vegasjóði sýslunnar, en að
 6. öðru leyti skal sjóðum og skuldum Ísafjarðarsýslu skipt milli hinna nýju sýslufjelaga eptir
 marz. samanlagðri tölu fasteignar- og lausafjárhundraða hvors um sig.

4. gr.

Landshöfðingi gjörir ráðstafanir til þess að koma lögum þessum til framkvæmdar svo fljótt sem verða má.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amalíuborg, 6. marz 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

Norder-Haffjord Syssel erholder forløbs 2000 Kr. af Sysselskabs Betskaffe, men Nr. 3.
 iøvrigt deles Haffjord Syssels Aktiver og Passiver mellem de nye Sysselskommuner 6te
 efter Forholdet mellem det i hver af dem værende sammenlagte Antal af saavel Torde- Marts.
 godshundreder som Løsegodshundreder.

§ 4.

Landskøbingen træffer de fornødne Foranstaltninger til Sværtsættelsen af denne
 Lov saasnart som muligt.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 6te Marts 1896.

Ministeriet for Island, den 6te Marts 1896.

J. Nellesmann.

Olafur Halldórsson.

Nr. 4.
6.
marz.

Lög

um

samþykktir til hindrunar skemmdum af vatnaágangi.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallið á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Sýslunefndum veitist vald til að gjöra samþykktir um að hindra eyðileggingu af vatnaágangi á þann hátt, sem segir í lögum þessum.

2. gr.

Þegar sýslunefnd þykir þörf á, eða vera hagfelld, að gjöra samþykkt fyrir alla sýsluna eða fyrir nokkurn hluta hennar, skal hún kveðja til almenns fundar í hjeraði því eða svæði, sem ætlað er til að samþykkt sú nái yfir, og eiga atkvæðisrætt á þeim fundi allir, er á svæði því búa og kosningarrætt hafa til alþingis.

Sýslunefnd kveður á um fundarstað og fundardag með nægum fyrirvara, en sýslumaður sje fundarstjóri eða einhver sýslunefndarmanna, er nefndin kys til þess, og skal hann hafa kjörskrá við hendina.

Ef fundarstjóri verður að takast ferð á hendur til þess að halda fundinn, ber að greiða honum 2 kr. á dag í dagpeninga og ferðakostnað að auki eftir reikningi, er sýslunefndin úrskurðar og greiðist það gjald úr sýslusjóði.

3. gr.

Sýslunefndin semur frumvörp til samþykktar þeirra, er hún vill koma á og ber undir álit og atkvæði funda þeirra, er um er rætt í 2. gr.

Nú hafa fundarmenn fallið á frumvarp nefndarinnar með $\frac{2}{3}$ atkvæða þeirra, er greidd hafa verið, og skal þá sýslunefndin senda amtmanni frumvarpið til staðfestingar. En ef breytingartillögur hafa verið gjörðar við frumvarpið á fundinum og samþykktar með $\frac{2}{3}$ atkvæða, setur sýslunefndin þær inn í frumvarpið, ef henni þykja þær á rökum

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Nr. 4.
6te
Marts.

Betægter til at hindre Bessadigeller ved Oversvømmelse.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,

Gøre vitterlig: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Sysselstanderskaberne bemyndiges til at affatte Betægter om at hindre
Odelæggelser ved Oversvømmelse paa den i nærværende Lov foreskrevne Naade.

§ 2.

Naar et Sysselstanderskab finder, at der er Trang til, eller at det er hensigts-
mæssigt at oprette en Betægt enten for hele Sysslet eller for nogen Del af samme.
har det at indkalde et almindeligt Møde i det Distrikt eller Omraade, for hvilket Ved-
tægten paatænkes at skulle gjælde. Stemmeret paa dette Møde have alle de Beboere af
Omraadet, som ere valgberettigede til Althinget.

Sysselstanderskabet bestemmer Stedet og Dagen for Mødet med tilstrækkeligt
Varjel. Forhandlingerne paa Mødet ledes af Sysselmanden eller efter Sysselstanders-
skabets Bestemmelse af et andet af dets Medlemmer. Mødets Leder bør have en Valg-
liste ved Haanden.

Derfor Mødets Leder maa forelægge en Rejse for at afholde Mødet, erholder
han 2 Kr. om Dagen i Diæter og desuden Rejseomkostninger efter Regning, som Syssel-
standerskabet deciderer, og som udbetales af Sysslets Kasse.

§ 3.

Sysselstanderskabet affatter Forslag til saadanne Betægter, som paatænkes
oprettede og forelægger samme for de i § 2 omhandlede Møder til Erklæring og Af-
stemning.

Naar Mødet har vedtaget Sysselstanderskabets Forslag med $\frac{2}{3}$ af de afgivne
Stemmer, har Forstanderskabet at indsende det til Amtet til Stadfæstelse. Men
er der paa Mødet fremkommet Endringsforslag til Forslaget, som ere blevne vedtagne
med $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer, optager Sysselstanderskabet dem i Forslaget, forsa-
vidt det finder dem begrundede, og indsender derefter Forslaget til Amtet til Stadfæstelse.

Nr. 4. Lov 6te Marts om Betægter til at hindre Bessadigeller ved Oversvømmelse.

Nr. 4. byggðar, og sendir síðan amtmanni til staðfestingar, en áliti sýslunefndin að breytingar-
 6. tillögurnar eigi ekki að takast til greina, ber hún frumvarp sitt óbreytt að nýju undir
 marz. atkvæði hjeradsfundar, og verði það þá samþykkt með $\frac{2}{3}$ atkvæða, ber að senda það amtmanni til staðfestingar.

Það frumvarp eða breytingaratkvæði við frumvarp, sem eigi hefur verið samþykkt með $\frac{2}{3}$ atkvæða á hjeradsfundi, er fallið, og má eigi koma fram í nýju frumvarpi sýslunefndar fyr en að ári liðnu.

4. gr.

Nú þykja amtmanni nokkur ákvæði samþykktar ganga of nærri rjetti manna eða atvinnufrelsi, eða að þær komi á einhvern hátt í bága við lög og grundvallarreglur laganna, og synjar hann þá um staðfesting sína, en skýra skal hann sýslunefndinni frá ástæðum fyrir neituninni. Að öðrum kosti staðfestir hann samþykktina, skipar fyrir um birting hennar og kveður á, hvenær hún skuli öðlast gildi, og er hún upp frá því skuldbindandi fyrir alla þá, sem búa innan takmarka þess svæðis, sem samþykktin nær yfir.

Samþykkt þeirri, er amtmaður hefir staðfest, má eigi breyta á annan hátt en þann, er hún var stofnuð á.

Amtmaður hlutast til um að samþykktirnar sjeu prentaðar í B deild Stjórnartíðindanna.

5. gr.

I samþykkt skal ávallt kveða á um eptirlit það, er þarf til þess, að hennar sje vandlega gætt, og hvernig greiða skuli kostnað, sem af því leiðir.

6. gr.

Brot gegn staðfestum samþykktum varðar 5 til 100 kr. sekt, sem rennur í sýslusjóð. Þó má ákveða þeim, er kemur brotinu upp, allt að helmingi sektanna.

7. gr.

Með brot gegn samþykktum skal fara sem opinber lögreglumál.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amalúborg, 6. marz 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

Anser derimod Sysselforstanderskabet Endringsforslagene for uantagelige, har det paa ny at forelægge sit Forslag uforandret til Afstemning paa en Distriktsforsamling, og vedtages da dette med $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer, bør det indsendes til Amtet til Stad-
fæstelse. Nr. 4.
6te
Marts.

Det Forslag eller Endringsforslag til et Forslag, som ikke paa et Distriktsmøde er blevet vedtaget med $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer, betragtes som bortfaldet og maa ikke genoptages i et nyt Udkaft fra Sysselforstanderskabet førend efter et Mars Forløb.

§ 4.

Finder Amtmanden, at Bestemmelserne i en Vedtægt træde Enkeltmands Ret eller Erhvervsfrihed for nær, eller paa en eller anden Maade komme i Strid med Lovene og Lovenes Grundsætninger, nægter han at stadfæste Vedtægten, men tilkendegiver da Sysselforstanderskabet Grundene for sit Afslag. I modsat Fald stadfæster han Vedtægten, foranstalter den bekendtgjort og bestemmer, naar den skal træde i Kraft, fra hvilket Tidspunkt den da skal være bindende for alle, som bo inden Grænserne af det Distrikt, for hvilket Vedtægten skal gælde.

En af Amtet stadfæstet Vedtægt kan ikke forandres paa anden Maade end den, hvorpaa den blev oprettet.

Amtmanden træffer Foranstaltning til, at Vedtægterne blive optagne i Regeringstidenden Afdeling B.

§ 5.

Enhver Vedtægt bør indeholde Forskrifter angaaende det til dens nøjagtige Overholdelse nødvendige Tilsyn, samt angaaende Afholdelsen af Omkostningerne derved.

§ 6.

Overtrædelse af autoriserede Vedtægter straffes med Bøder af 5—100 Kr., som tilfalde vedkommende Sysselfaske. Dog kan der tillægges Angiveren indtil det halve af Bøderne.

§ 7.

Overtrædelse af Vedtægter behandles som offentlige Politifager.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 6te Marts 1896.

Ministeriet for Island, den 6te Marts 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 5.
6.
marz.

Lög

um

að landsstjórninni veitist heimild til að kaupa bændahlutann í Brjámslæk til handa Brjámslækjarprestakalli í Barðastrandarprófastsdæmi.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Landsstjórninni veitist heimild til að kaupa bændahlutann í prestsetrinu Brjámslæk í Barðastrandarprófastsdæmi, sem er þriðjungur eignarinnar, eða 10 hdr. að fornu mati, ásamt hjáleigunni Moshlíð, 6 hdr. að fornu mati, til handa Brjámslækjarprestakalli fyrir 2000 krónur.

2. gr.

Kaupverðið greiðist úr landssjóði. Frá sama tíma og kaupin eru gjörð falla niður 80 kr. af uppbót þeirri, er Brjámslækjarprestakalli er ákveðin í lögum nr. 3 frá 27. febr. 1880, 1. gr. tölul. 78.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amáluborg, 6. marz 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellesmann.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Nr. 5.
6te
Marts.

Bemyndigelse for Regeringen til at købe den privat Ejendomsret undergivne Del af Jorden Brjamslækur til Brjamslækur Præstefald i Varda-
strands Provsti.

**Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,**

Gøre vitterligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Bort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Regeringen bemyndiges til at købe den privat Ejendomsret undergivne Del af Præstegaarden Brjamslækur i Vardastrands Provsti, som er $\frac{1}{3}$ af Ejendommen eller 10 Hundreder efter den ældre Dyrhed, tilligemed Afhyggerstedet Moskild, der er 6 Hundreder efter den ældre Dyrhed, til Præstefaldet Brjamslækur for 2000 Kroner.

§ 2.

Røbesummen udredes af Landskassen. Fra den Tid Købet er afsluttet, bortfalder 80 Kr. af det Brjamslækur Præstefald ifølge Lov Nr. 3 af 27de Februar 1880, § 1 Nr. 78, tilkommende Tilskud.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 6te Marts 1896.

Ministeriet for Island, den 6te Marts 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 5. Lov 6te Marts om Bemyndigelse for Regeringen til at købe den privat Ejendomsret undergivne Del af Jorden Brjamslækur til Brjamslækur Præstefald i Vardastrands Provsti.

Nr. 6.
6.
marz.

Lög

um

hvalleifar.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru :

1. gr.

Öllum hvalaveiðamönnum á Íslandi er skylt að hreinsa allar hvalleifar af fjörum í fjörðum þeim, þar sem þeir reka hvalveiðar, einu sinni í mánuði hverjum, ef hreppsnefnd krefst þess, og ákveður hún í hvert skipti, hvar hreinsun skuli fram fara.

Sömuleiðis skulu allir hvalveiðamenn hafa lóð sína girta með gripheldum girðingum fyrir sauðfje, nautpeningi og hrossum.

2. gr.

Brot gegn lögum þessum varða 100—1000 króna sektum, er renna í landssjóð.

3. gr.

Mál, er rísa af brotum gegn lögum þessum, skal farið með sem opinber lög-reglumál.

Þeir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefð á Amalúborg, 6. marz 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Hvalaffald.

Nr. 6.
6.
Marts.

**Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenburg,**

Vore bitterligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Alle Hvalfangere i Island ere pligtige til engang hver Maaned at bortfjerne alle Levninger af Hval fra Forstrandene i de Fjorde, hvor de drive Hvalfangst, saafremt vedkommende Repsforstanderskab forlanger saadant. Forstanderskabet bestemmer hvergang, hvor saadan Rensning skal finde Sted.

Ligeledes skal enhver Hvalfanger have sin Grund omgærdet med Hegn, som holder ude Faar, Hornkvæg og Heste.

§ 2.

Overtredelser af denne Lov straffes med Bøder fra 100—1000 Kr., som tilflyde Landskassen.

§ 3.

Sager i Anledning af Overtredelser af denne Lov behandles som offentlige Politijager.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 6te Marts 1896.

Ministeriet for Island, den 6te Marts 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 7.
6.
marz.

Lög

um

viðauka við lög 9. janúar 1880 um breyting á tilskipun um sveitarstjórn á Íslandi
4. maí 1872.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Iáenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru :

Á kaupfjelög og þöntunarfjelög má leggja aukautsvar, ef þau hafa leyst borgara-
brjef, hafa sölubúð, og vörur til sölu, svo sem hæfa þykir eptir árlegri veltu og arði í
söludeild fjelagsins.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amaliuborg, 6. marz 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellesmann.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Nr. 7.
6.
Marts.

Tillæg til Lov af 9de Januar 1880 om Forandring i Forordning af 4de Maj 1872 om de islandske Landkommuners Styrelse.

**Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenburg,**

Gøre vitteligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

Handels- og Forbrugsforeninger, som have løst Borgerstab, holde Butik og have Varer til Salg, kunne inddrages under Ligningen paa Formue og Lejlighed saaledes at Bidraget bestemmes efter et passende Forhold til vedkommende Udsalgsafdelings aarlige Omsætning og Udbytte.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 6te Marts 1896.

Ministeriet for Island, den 6te Marts 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 8.
6.
marz.

Lög

um

breyting á lögum nr. 10, 13. apríl 1894 um útflutningsgjald.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Af hverjum 100 pd. heilagfiskis er útflutningsgjald 5 aurar.

Af hverjum 100 pd. kola er útflutningsgjald 3 aurar.

2. gr.

Akvæði nefndra laga í 1. gr., tölulíð 1 og 2, eru með lögum þessum numin úr gildi.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amaliuborg, 6. marz 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Nr. 8.
6te
Marts.

Forandring i Lov Nr. 10 af 13de April 1894 om Udførselsafgift.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,

Gøre vitterligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Af Helleflynder er Udførselsafgiften for hvert 100 Pd. 5 Dre.
Af Rødspætter er Udførselsafgiften for hvert 100 Pd. 3 Dre.

§ 2.

Bestemmelserne i fornævnte Lovs § 1 Nr. 1 og 2 ere ophævede ved denne Lov.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 6te Marts 1896.

Ministeriet for Island, den 6te Marts 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 9.

1.
apríl.**Lög**

um

viðauka við og breyting á lögum 14. janúar 1876 um tilsjón með flutningum á þeim mönnum, er flytja sig úr landi í aðrar heimsálfur.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Engir aðrir en þeir, sem eru löggiltir útflutningastjórar og umboðsmenn þeirra, mega gjöra samninga við útfara, hvort heldur er munnlega eða skriflega, um flutning í aðrar heimsálfur, eða á nokkurn annan hátt hafa á hendi nokkra atvinnu í þarfir slíks útflutnings. Enginn má með ósönnum fortölum tæla eða leitast við að tæla menn til útflutnings. Brot gegn ákvæðum þessarar greinar varða sektum 100—4000 kr., eða fangelsi.

2. gr.

Undanþága sú frá eptirliti lögreglustjórna, er 7. gr. laga 14. jan. 1876 heimilar hinu konunglega danska póstgufuskipi, skal úr lögum numin.

3. gr.

Eigi má taka útfara á skip til flutnings til útlanda, fyr en lögreglustjórinn á þeim stað, sem skipið kemur fyrst á til að taka útfara, hefur gefið skriflegt leyfi til þess, og skal í því leyfi tiltekið, hve marga útfara megi taka á skipið. Áður en slíkt leyfi er veitt, skal lögreglustjóri rannsaka, hvort skipið er hentugt til útfaraflutnings á þann hátt, er segir í 7. gr. laga 14. jan. 1876.

4. gr.

A hinni síðustu höfn, er skipið leggur af stað frá til útlanda, skal lögreglustjórinn í því umdæmi skyldur að rannsaka farbrjef útfara og ganga úr skugga um, að tala útfara sje eigi hærri, en veitt er leyfi til á hinni fyrstu höfn, að taka mætti á skipið. Jafnframt skal hver útfari skyldur að afhenda lögreglustjóranum skriflegt skírteini frá lögreglustjóra í því umdæmi, eða hreppstjóra í þeim hreppi, er hann síðast var heimilisfastur í, fyrir því, að lög nr. 12, 7. febr. 1890 sjeu för hans eigi til fyrirstöðu, og að hann

Nr. 9. Lög 1. apríl um viðauka við og breyting á lögum 14. janúar 1876 um tilsjón með flutningum á þeim mönnum, er flytja sig úr landi í aðrar heimsálfur.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Nr. 9.
1ste
April.

Tillæg til og Forandring i Lov af 14de Januar 1876 om Tilsyn med
Udvandrerens Befordring

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,

Gøre vitteligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Ingen uden autoriserede Udvandringsagenter og deres befuldmægtigede maa afslutte Kontrakter, mundtlige eller skriftlige, med Udvandrere om deres Befordring til fremmede Verdensdele eller paa nogen anden Maade have noget Erhverv i en saadan Befordrings Tarv. Ingen maa med usande Forestillinger hverve eller forsøge at hverve Udvandrere. Overtrædelser af denne Paragrafs Bestemmelser straffes med Bøder fra 100—4000 Kr. eller med Fængsel.

§ 2.

Den det kongelige danske Postdampskib ved Lov af 14de Januar 1876 § 7 tilstaaede Undtagelse fra Politiets Kontrol ophæves.

§ 3.

Udvandrere maa ikke tages om Bord i noget Skib til Befordring til Udlandet, førend Politimesteren paa det Sted, som Skibet først anløber for at tage Udvandrere, dertil har meddelt skriftlig Tilladelse, hvilken Tilladelse nærmere skal fastsætte det Antal Udvandrere, som Skibet maa modtage. Forinden saadan Tilladelse meddeles, skal Politimesteren paa den i Lov af 14de Januar 1876 § 7 foreskrevne Maade undersøge, om Skibet er tjenligt til Befordring af Udvandrere.

§ 4.

I den sidste Havn, hvorfra Skibet afgaar til Udlandet, skal Stedets Politimester, undersøge Udvandrerens Passagerbilletter og forvisse sig om, at deres Antal ikke er større, end der paa det første Anløbssted var meddelt Tilladelse til at modtage i Skibet. Samtidig er enhver Udvandrer pligtig til at afgive til Politimesteren en skriftlig Attest fra Politimesteren i den Jurisdiktion eller Repstyreren i den Rep, hvor han sidst havde

Nr. 9. sje að öðru leyti að lögum frjáls til útfarar. Skipstjóri og útflutningastjóri ber ábyrgð á,
 1. að allir útfarar á skipinu gefi sig fram til slíkrar rannsóknar, svo og til læknisrann-
 apríl. sóknar þeirrar, sem ákveðin er í 8. gr. laga nr. 3, 14. jan. 1876. Brot gegn ákvæðum þess-
 arar greinar varða sektum.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amalíuborg, 1. apríl 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

Hjemsted, om at Lov Nr. 12 af 7de Februar 1890 ikke er til Hinder for hans Afrejse, og at der i øvrigt ikke er nogen lovlig Hindring for hans Udvandring. Skibsføreren og Udvandringsagenten ere ansvarlige for, at alle Udvandrere i Skibet fremstille sig til den ommeldte Undersøgelse saavel som til den i § 8 i Lov Nr. 3 af 14de Januar 1876 paabudte Lægeundersøgelse. Overtrædelser af Bestemmelserne i denne Paragraf straffes med Bøder.

Nr. 9.
1ste
April.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 1ste April 1896.

Ministeriet for Island, den 1ste April 1896.

J. Nellesmann.

Olafur Halldórsson.

Nr. 10.

1.
júni.

Auglýsing

er

fellir að nokkru leyti úr gildi auglýsingar frá stjórnarráði Íslands 16. ágúst 1892 og 15. janúar 1896 um austurlenzka kólerusótt í Rússlaadi, m. fl.

Hjermeð skulu felld úr gildi ákvæðin í auglýsingum frá stjórnarráði Íslands 16. ágúst 1892 og 15. janúar þ. á. um, að fyrirmælum laga 17. des. 1875 um mótvörnir gegn því, að bólusótt og hin austurlenzka kólerusótt flytjist til Íslands, skuli fylgt að því er snertir skip, er til Íslands koma frá rússneskum höfnum við Svartahafið og azowska hafið og höfnum í gúvernementinu St. Pjetursborg. Ennfremur fellur úr gildi bannið samkvæmt lögum 24. okt. 1879, 3. gr. í nefndum auglýsingum gegn því að flytja með þessum skipum til Íslands brúkað lín, föt og sængurfatnað, nema þessir munir sjeu ferðafatnaður, dulur, brúkað vatt, hnökraull, afklippur af pappír, hár, húðir og ávexti, svo og ákvæðið um, að hreinsa skuli undir umsjón af hálfu hins opinbera lín, föt og sængurfatnað, er menn hafa með sjer sem ferðafatnað frá ofangreindum stöðum.

Ákvæðum laga 17. desbr. 1875 verður hjereptir beitt að því er þessa staði snertir:
Marseille,
hafnir á Sýrlandi,
hafnirnar við Svartahafið að undanskildum rússneskum höfnum,
hafnir aðrar í Litluasfu og
allar Egiptalands hafnir.

Fyrir alla þessa staði, að undanskildum Egiptalandshöfnum, gildir og innflutningsbann samkvæmt lögum 24. oktbr. 1879, 3. gr. Svo skal og hreinsa undir umsjón af hálfu hins opinbera lín, föt og sængurfatnað, er menn hafa með sjer sem ferðafatnað frá ofangreindum stöðum, nema frá höfnum á Sýrlandi og Egiptalandi.

Auglýsing þessi öðlast þegar gildi.

Þetta birtist öllum þeim til leiðbeiningar, er hlut eiga að máli.

Í stjórnarráði Íslands, 1. júní 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

Bekendtgørelse

om

Nr. 10
1ste
Juni.

delvis Ophævelse af Bekendtgørelser fra Ministeriet for Island af 16de August 1892 og 15de Januar d. A. angaaende asiatisk Kolera i Rusland m. m.

Herved ophæves Bestemmelserne i Bekendtgørelser fra Ministeriet for Island af 16de August 1892 og 15de Januar d. A. om Sagttagelse af de i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børnekoppers og den asiatiske Koleras Indbringelse til Island af 17de December 1875 foreskrevne Forholdsregler med Hensyn til Skibe, der ankomme til Island fra russiske Havne ved det sorte og det azovske Hav og i Gouvernementet St. Petersborg, saavel som ogsaa det i bemeldte Bekendtgørelser indeholdte Forbud i Henhold til Lov af 24de Oktober 1879 § 3 mod al Indførsel ved saadanne Skibe af brugt Vinneb, brugte Klædningsstykker, brugte Sengeklæder, for saa vidt de nævnte Genstande ikke høre til Personers Rejssegods, Klude, brugt Bat, Krabsuld, Papirsaffald, Haar, Guder og Frugt, samt endelig Paabudet om Rensning under offentligt Tilsyn af Vinneb, Klædningsstykker og Sengeklæder, der med bringes som Rejssegods fra de ovennævnte Steder.

Bestemmelserne i Lov af 17de December 1875 ere herefter i Virksomhed over for følgende Steder:

Marseille,

syriske Havne,

Havnene ved det sorte Hav med Undtagelse af de russiske Havne,

Havne i det øvrige Lilleasien og

samtlig ægyptiske Havne.

Over for samtlige de nævnte Steder med Undtagelse af ægyptiske Havne bestaar derhos Indførselsforbud i Henhold til Lov af 24de Oktober 1879 § 3, hvorhos der er paabudt Rensning under offentligt Tilsyn af Vinneb, Klædningsstykker og Sengeklæder, der som Rejssegods medbringes fra de nævnte Steder med Undtagelse af syriske og ægyptiske Havne.

Denne Bekendtgørelse træder straks i Kraft.

Hvilket herved bekendtgøres til Efterretning for alle vedkommende.

Ministeriet for Island, den 1ste Juni 1896.

J. Nellesmann.

Olafur Halldórsson.

Nr. 11.

2.
júni.

Auglýsing

um

samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli um framsal sakamanna.

Hinn 18. dag janúarmánaðar 1894 hefur hin konunglega danska stjórn og hin konunglega hollenzka stjórn gjört eptirfylgjandi samning sín á milli um framsal sakamanna.

Útlegging.

Hans hátign Danmerkur konungur og hennar hátign Hollands drottning, og fyrir hennar hönd hennar hátign drottningin á Hollandi, er ríkisstjórn hefur á hendi þar, hafa komið sjer saman um, að gjöra nýjan samning um framsal sakamanna og hafa þau í þessu skyni falið umboð sín þeim, er nú skal greina:

Hans hátign Danmerkur konungur:

baróni Kjeld Thor Tage Otto Reedtz-Thott, utanríkisráðherra hans hátignar, kommandör dannebrogssorðunnar og dannebrogsmanni, og

Hennar hátign Hollands drottning:

herra Rudolph August van Pestel, hennar hátignar sjerstaklegum sendiherra og ráðherra með fullu valdi, riddara ljónsorðunnar m. m.

og hafa þeir eptir að hafa gjört hvor öðrum grein fyrir umboðum sínum, er reyndust að vera í góðu og gildu formi, komið sjer saman um greinir þær, er hjer fara á eptir.

1. gr.

Stjórn Danmerkur og stjórn Hollands skuldbinda sig til, samkvæmt reglum þeim, er hjer fara á eptir, að framselja hvor annari þá menn, er dæmdir eru fyrir eða grunaðir um einhver af glæpaverkum þeim, er síðar getur um, sje glæpurinn framinn utan takmarka þess ríkis, er framsals er krafizt af:

1. a. Árás á líf eða frelsi konungs, drottningar, er situr að völdum, ríkisstjóra eða annars æðsta stjórnara í vinveittu ríki, eða sem miðar að því að gjöra þá óhæfa til ríkisstjórnar.

b. Árás á líf eða frelsi drottningar, er ekki situr að völdum, ríkiserfingja eða einhvers af konungs-ættinni.

Nr. 11. Auglýsing 2. júni um samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli um framsal sakamanna.

Bekendtgørelse

om

en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene affluttet Konvention om Udlevering af Forbrydere.

Nr. 11.
2den
Juni.

Under 18de Januar 1894 er der mellem den kongelige danske og den kongelige nederlandske Regering blevet affluttet følgende Konvention om Udlevering af Forbrydere:

Oversættelse.

Da Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hendes Majestæt Dronningen af Nederlandene og i hendes Navn Hendes Majestæt Dronning-Regentinden af Kongeriget Nederlandene ere blevne enige om at afflutte en ny Konvention om Udlevering af Forbrydere, have de i dette Djemed udnævnt til deres befuldmægtigede:

Hans Majestæt Kongen af Danmark:

Baron Kjeld Thor Tage Otto Reedy-Thott, Hans Majestæts Udenrigsminister, Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmænd og

Hendes Majestæt Dronning-Regentinden af Kongeriget Nederlandene:

Hr. Rudolph August Alexander Eduard van Pestel, Hendes Majestæts overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister, Ridder af Loveordenen, etc. hvilke efter gensidig Meddelelse af deres respektive Fuldmagter, der befandtes i god og rigtig Form, ere komne overens om følgende Artikler:

Artikel 1.

Den danske og den nederlandske Regering forpligte sig til, under Sagttagelse af de i de følgende Artikler fastsatte Regler gensidigt at udlevere til hinanden Personer, der ere dømt eller sigtede for nogen af de nedenfor angivne Handlinger, for saa vidt den er begaaet uden for den Stats Territorium, til hvilken Udleveringsbegæringen er rettet, nemlig:

1. a. Angreb paa Livet eller paa Friheden, der er rettet mod Kongen, den regerende Dronning, Regenten eller et andet Overhoved i en venstabelig Stat, eller som er foretaget i den Hensigt at gøre dem uskiftede til at regere;

b. Angreb paa Livet eller paa Friheden, der er rettet mod den ikke regerende Dronning, den præsumptive Tronarving eller et Medlem af den suveræne Familie;

Nr. 11. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene affluttet Konvention om Udlevering af Forbrydere.

Nr. 11.

2.
júni.

2. Manndráp eða morð, af ásettu ráði framið; barns-dráp eða morð af ásettu ráði.
3. Hótanir um árás á líf eða um nauðgun, saurlifnaðarverk með ofbeldi, eða um brennu, sjeu þær skriflegar og bundnar ákveðnum skilyrðum, og sje komið fram með þær í þeim tilgangi að afla sjer eða öðrum einhvers hagnaðar.

4. Burðareyðing, hvort sem framin er af móðurinni eða öðrum.

5. Meiðingar, er leitt hafa til dauða eða haft í för með sjer veikindi, er eigi má vænta að full lækning fáið við, eða gjöra þann, sem fyrir verður, um langan tíma ófæran til að gegna störfum sínum eða embættisskyldum, eða valdið hafa því, að kona fæddi fyrir tíma, eða að fóstrið dó í móður kviði, og meiðingar, framdar með ráðnum huga.

6. Nauðgun; saurlifnaðarverk, framin með ofbeldi eða hótun um ofbeldi; þá er maður utan hjónabands hefur samræði við stúlku, sem ekki er orðin 16 ára gömul eða eldri stúlku, viti hann að hún liggur í dái eða er meðvitundarlaus; saurlifnaðarverk, þá er hinn seki veit, að sá er þau eru framin við, liggur í dái eða er meðvitundarlaus, eða ekki er orðinn 16 ára; þá er maður hvetur karl eða konu innan 16 ára til saurlifnaðarverka eða til utan hjónabands að leita holdlegs samræðis.

7. Þá er maður hvetur ókvæntan mann eða ógipta konu, er ekki eru orðin 23 ára, til lauslætis, svo og þá er maður á einhvern hátt með ásettu ráði greiðir fyrir lauslæti karla eða kvenna á þeim aldri í ávinnings- eða atvinnu skyni, og, þó eigi sje í því skyni gjört, þegar sá er fremur, er faðir, móðir, forráðamaður eða skipaður meðráðamaður þess, er í hlut á.

8. Þá er kvæntur maður eða gipt kona vísvitandi gengur að eiga aðra konu eða annan mann.

9. Barnsrán, svo og þá er menn leynd börnum eða nema á burt, láta þau hverfa, hafa skipti á þeim eða skjóta þeim undan.

10. Þá er maður nemur á burt karl eða konu, sem eigi er orðin 23 ára gömul.

11. Þá er maður býr til eptirmynd eða falsar peninga eða peningaseðla í þeim tilgangi, að koma þeim út sem peningum eða peningaseðlum, er eigi sjeu eptirstældir eða falsaðir, eða þá er maður með ásettu ráði lætur eptirmyndaða eða falsaða peninga eða peningaseðla úti.

12. Þá er menn búa til eptirmynd stimpla, er ríkið gefur út, eða falsa þá, svo og þá er menn setja á muni fölsuð ríkismerki eða fölsuð smíðismerki, er fyrirskipuð eru í lögum fyrir gull- og silfursmíðar, og enn fremur fölsun slíkra merkja, og þá er þau í sviksamlegum tilgangi eru sett á muni.

13. Skjalafals, svo og vísvitandi að nota fölsk eða fölsuð skjöl, sje skjal það er notað er þess efnis, að á því verði byggð rjettarkrafa eða rjettarkvöð, eða af því megi ráða að skuld sje greidd eða á annan hátt fallin niður, eða það sje ætlað til að vera sönnunargagn; enn fremur þá er menn hafa handa á milli eða flytja inn í landið peningaseðla frá útlendum banka, er með lagaheimild gefur út slíka seðla, í þeim tilgangi, að láta þessa bankaseðla úti einsog að þeir ekki væru eptirstældir eða falsaðir, og sá er verkið framdi vissi að þeir voru eptirstældir eða falsaðir, þá er hann tók á móti þeim.

14. Meinsæri.

15. Þá er menn móta opinberum embættismönnum, varði verkið við lög samkvæmt 118., 120. og 121. grein hinna dönsku hegningarlaga, eða samkvæmt 178., 363. og 364. grein hinna hollenzku hegningarlaga; sviksamleg gjaldheimta, og þá er opinberir embættismenn eða menn er líka stöðu hafa, draga undir sig opinbert fje.

16. Brenna af ásetningi gjör, ef af getur leitt almenna hættu fyrir fjármuni annara manna, eða hættu fyrir líf þeirra, svo og brenna, er framin er í þeim tilgangi, að afla

Nr. 11. Auglýsing 2. júní um samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli um framsal sakamanna.

2. Forsætligt Drab eller Mord, forsætligt Drab eller Mord begaaet mod Nr. 11.
et Barn; 2den
Juni.

3. Trudsler om Angreb paa Livet, Voldtægt, en voldelig uterlig Handling, eller om Brandstiftelse, naar de ere fremførte skriftligt og under en bestemt angiven Betingelse samt i den Hensigt at forskaffe sig selv eller en anden en Fordel;

4. Fosterfordrivelse, i værste af den frugtsommelige Kvinde eller af andre;

5. Mishandlinger, der have foraarsaget Døden eller en Sygdom, for hvilken der ikke kan ventes fuldstændig Helbredelse, eller en vedvarende Ustikkethed hos vedkommende til at udføre sine Forretninger eller varetage sine Kaldspligter, eller en for tidlig Fødsel hos en Kvinde eller Tilintetgørelse af hendes Livsfrugt, og Mishandlinger begaaede med Overlæg;

6. Voldtægt; uterlige Handlinger, begaaede med Vold eller med Trudsler om Vold; legemlig Omgang, uden for Egtetab, med en Kvinde under seksten Aar, eller med en Kvinde over denne Alder, naar den skyldige ved, at hun er besvimeret eller uden Bevidsthed; uterlige Handlinger, naar den skyldige ved, at den Person, med hvem han begaar den, er besvimeret eller uden Bevidsthed, eller naar denne Person ikke er seksten Aar gammel; Tilskyndelse af en Person under denne Alder til at begaa eller taale uterlige Handlinger eller til uden for Egtetab at have legemlig Omgang med en tredie Person;

7. Tilskyndelse til Løssagtighed af ugifte Personer under tre og tyve Aar, samt enhver Handling, der tilsigter forsætligt at begunstige Løssagtighed af saadanne Personer med en tredie Person for Pengesfordels Skyld eller som Haandtering, eller endog uden disse to sidste Omstændigheder, naar Taler er om Faderen, Moderen, Formynderen eller den beskikkede Medformynder;

8. Bigami;

9. Barnerov, Fordølgelse, Bortskaffelse, Ombytning eller Understyden af et Barn;

10. Bortførelse af ugifte Personer under tre og tyve Aar;

11. Eftergørelse eller Forfalskning af Mønter eller Papirspenge, naar den er foretaget i den Hensigt at udgive eller lade udgive disse Mønter eller Papirspenge som ikke-eftergjorte og ikke-forfalskede, eller forsætlig Udgivelse af eftergjorte eller forfalskede Mønter eller Papirspenge;

12. Eftergørelse eller Forfalskning af Stempler, udstedte af Staten, Anbringelse af falske Statsmærker eller Arbejds-Mærker, der ere paabudne ved Loven om Guld- og Sølvarbejder, Forfalskning og svigagtig Anbringelse af disse Mærker;

13. Dokumentfalsk og forsætlig Benyttelse af falske eller forfalskede Dokumenter, for saa vidt det drejer sig om et Dokument, som kan medføre en Ret, en Forpligtelse eller Bortfalden af en Gæld, eller som er bestemt til at tjene som Bevismiddel; Besiddelse eller Indførelse fra Udlandet af Sedler fra en i Kraft af Lovbestemmelser oprettet Seddelbank, i den Hensigt at udgive disse Banksedler som værende ikke falske eller forfalskede, naar Gerningsmanden vidste, da han modtog dem, at de vare falske eller forfalskede;

14. Mened;

15. Bestikkelse af offentlige Embedsmænd, for saa vidt den er strafbar ifølge Artiklerne 118, 120 og 121 i den danske Straffelov og Artiklerne 178, 363 og 364 i den nederlandske Straffelov; svigagtig Oppebørsel; Underslæb, begaaet af Embedsmænd eller af dem, der betragtes som saadanne;

16. Forsætlig Brandstiftelse, naar deraf kan opstaa en Fare for andres Ejen-

Nr. 11. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene afsluttet Konvention om Udlevering af Forbrydere.

Nr. 11. sjer eða öðrum ólöglegs hagnaðar til tjóns fyrir váttryggjanda eða lögmætan handhafa
2. júní. „bodmeri“-samnings.

17. Þá er menn með ásettu ráði og ólöglega eyðileggja hús, er að einhverju eða öllu leyti eru annara eign, svo og hús eða stórsmið, þó sjálfseign sje, ef af því getur leitt almenna hættu fyrir fjármuni annara manna eða hættu fyrir líf þeirra.

18. Ofbeldisverk á mönnum eða fjármunum, sjeu þau framin opinberlega og fleiri menn í fjelagi valdir að þeim.

19. Með ásettu ráði og ólöglega að sökkva skipi eða láta það stranda, granda því, gjöra það óhaffært eða skemma það, þá er slíkt getur haft hættu fyrir aðra menn í för með sjer.

20. Uppreisn og móthrói skipverja gegn yfirmönnum þeirra.

21. Þá er menn vísitandi stofna lest á járnbraut í háska.

22. Þjófnaður, gripdeild og rán.

23. Svik.

24. Sviksamleg notkun skjala, er eigi eru útfyllt.

25. Sviksamlegt gjaldþrot.

Selja má og þann fram. er tilraun gerir til að drýgja áðurnefnd brot, svo og þann, er hjálpað hefur til að drýgja þau, en þó því aðeins, að tilraunin eða hlutdeildin sje saknæm eptir lögum lands þess, er framsals er krafizt af.

Framsalsskyldan nær eigi til ionberinna manna.

Danmörk áskilur sjer enn fremur rjett til að framselja ekki útlenda menn, sem ha'a fastan samastað og búsetu í landinu, nema því að eins, að krafan um framsal snerti afbrot, er hinn útlendi maður hefur drýgt, áður en hann kom til Danmerkur, og sje auk þess framkomin innan tveggja ára frá því hann tók sjer þar bólfestu.

2. gr.

Eigi skal framselja:

1. Þá er brotið er drýgt í öðru landi en Danmörku eða Hollandi og stjórn þess lands heimtar sakborninginn framseldan.

2. Þá er krafan um framsal snertir afbrot, er sakborningurinn þegar hefur liðið dóm fyrir eða verið sýknaður fyrir í landi því, er framsals er krafizt af.

3. Þá er ákæra eða hegning er fyrnd samkvæmt lögum þar í landi, er framsals er krafizt af, áður enn sakborningurinn er tekinn fastur eða áður honum hefur verið stefnt fyrir rjett til yfirheyrzlu, hafi hann enn eigi verið tekinn fastur.

3. gr.

Eigi skal framselja, meðan maður sá, er krafizt er að framselja skuli, er undir ákæru fyrir hið sama brot í landi því, er framsals er krafizt af.

4. gr.

Þá er maður sá, er krafizt er að framseldur skuli, er undir lögsókn eða verið er að hegna honum fyrir annað brot en það, er framsalskrafan er risin af, skal fresta framsalinu, þangað til lögsókn er lokið í landi því, er framsals er krafizt af, eða hafi hann verið dómfelldur, þangað til hann hefur úttekið hegninguna eða honum gefin hún upp. En ef frestur þessi samkvæmt lögum þess lands, er framsals krefst, getur orðið til þess, að ákæran fyrnist, skal þó framsalið leyft, ef eigi eru sjerstakar

Nr. 11. Auglýsing 2. júní um samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sin á milli um framsal sakamanna.

dele eller Liv; Brandstiftelse i den Hensigt at forskaffe sig eller en anden en ulovlig Nr. 11.
 Fordel til Skade for Forsikreren eller den lovlige Indehaver af en Bodmerikontrakt: 2den
Juni.

17. Forsætlig retsstridig Udelæggelse af en Bygning, der helt eller delvis tilhører en anden, eller af en Bygning eller et Anlæg, naar deraf kan opstaa Fare for andres Ejendele eller Liv;

18. Voldsgerninger, der ere begaaede offentlig af flere i Forening mod Personer eller Ejendele;

19. Den forsættelige retsstridige Handling at bringe et Skib til at synke eller strande, at ødelægge, ubrugbargøre eller bestadige et Skib, naar deraf kan opstaa Fare for en anden;

20. Mytteri og Opsætighed af Skibszfolkene mod deres overordnede;

21. Forsætlig Udsættelse af et Jernbanetog for Fare;

22. Tyveri, Ran og Røveri;

23. Bedrageri;

24. Misbrug af in blanco udfærdigede Dokumenter;

Evigagtig Falsk.

Udlevering finder ogsaa Sted for Forsøg paa og Meddelagtighed i de ovenfor angivne Handlinger, naar Forsøget eller Meddelagtigheden er strafbar efter det Lands Lovgivning, til hvilket Udleveringsbegæringen er rettet.

Udleveringsforpligtelsen strækker sig ikke til indfødte.

Danmark forbeholder sig desuden Ret til ikke at udlevere fremmede, der have fast Ophold og Hjemstavn i Landet, medmindre Begæringen om Udlevering angaar en Handling, der er begaaet af den fremmede før hans Ankomst til Danmark, og Begæringen derhos fremsættes inden 2 Aar efter den fremmedes Bosættelse.

Artikel 2.

Udlevering finder ikke Sted:

1° Naar Handlingen er begaaet i et tredie Land, og dette Lands Regering begærer Udleveringen;

2° naar Begæringen er støttet paa en Handling, for hvilken den paagældende allerede er bleven domfældt eller frikendt i det Land, til hvilket Udleveringsbegæringen er rettet;

3° naar der i Henhold til Lovene i det Land, til hvilket Udleveringsbegæringen er rettet, er indtraadt Forældelse af Tiltale eller Straf, forinden den paagældende er bleven anholdt, eller, dersom Anholdelsen endnu ikke har fundet Sted, forinden han er bleven indkaldt for Retten til Forhør.

Artikel 3.

Udlevering finder ikke Sted, saa længe det paagældende Individ er under Retsforfølgning for den samme Handling i det Land, til hvilket Udleveringsbegæringen er rettet.

Artikel 4.

Naar den Person, der begæres udleveret, er under Retsforfølgning eller udstaar Straf for en anden strafbar Handling end den, der har givet Anledning til Begæringen om Udlevering, skal Udleveringen ikke indrømmes, førend Forfølgningen er bragt til Ende i det Land, til hvilket Udleveringsbegæringen er rettet, og i Tilfælde af Domfældelse, førend han har udstaaet sin Straf eller er bleven benaadet. Hvis imidlertid saadan Udsættelse ifølge Lovene i det Land, der begærer Udleveringen, kunde medføre Forældelse af Forfølgningen, skal Udleveringen indrømmes, hvis ikke særlige Grunde

Nr. 11. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene affluttet Konvention om Udlevering af Forbrydere.

Nr. 11. ástæður því til fyrirstöðu, og skal landi því, er sakborningurinn hefur verið framseldur til, skylt að senda hann aptur, þegar er málssókninni er lokið.

2.
júni.

5. gr.

Eigi má ákæra eða hegna hinum framselda manni í landi því, er hann er framseldur til, fyrir nein önnur brot en þau, er nefnd eru í samningi þessum, og drýgð eru áður en hann var framseldur; eigi skal heldur heimilt að framselja hann öðru ríki, án leyfis þess ríkis, er framseldi hann í fyrstu, nema svo sje, að honum um mánaðartíma eptir að dómur var uppkveðinn, eða eptir að hann hafði þolað hegninguna eða honum verið hún eptirgefin, hafi verið frjálst að fara úr landi því, er hann í fyrstu var framseldur til.

Eigi má heldur ákæra eða hegna hinum framselda manni fyrir brot, er hann hefur drýgt áður en hann var framseldur og talið er í samning þessum, nema með samþykki stjórnar þeirrar, er framseldi hann, og getur hún, ef henni virðist ástæða til þess, krafizt, að fram sje lagt eitt af dómsskjölum þeim, er talin eru í 7. gr. samnings þessa. Biðji sakborningur af frjálsum vilja um, að verða dæmdur eða þola hegningu, eða hafi hann eigi á framangreindu tímabili farið úr landi því, er hann var framseldur til, þarf þó eigi að leyta þessa samþykkis.

6. gr.

Ákvæði samnings þessa ná eigi til þeirra manna, er drýgt hafa afbrot, er snerta ríkismál. Mann þann, er framseldur er af því hann hefur drýgt eitt af brotum þeim, er talin eru í 1. gr. og ekki snerta ríkismál, má því alls eigi ákæra eða hegna, í ríki því, er hann er framseldur til, fyrir afbrot, er snerta ríkismál, er hann hefur drýgt, áður en hann var framseldur, nje fyrir nokkurt brot, er stendur í sambandi við slíkt afbrot, nema svo sje, að honum um mánaðar tíma eptir að dómur var uppkveðinn eða, hafi hann verið dómfelldur, eptir að hann hafði þolað hegninguna eða honum verið hún eptirgefin, hafi verið frjálst að fara úr landi.

7. gr.

Framsals skal beiðst stjórnarleið, og verður því að eins veitt, að beiðninni fylgi í frumriti eða staðfestu eptirriti hegningardómur, eða lögsóknarúrskurður eða vottorð um, að málinu sje vísað til dómstólanna til sakamálsmeðferðar ásamt með varðhaldsúrskurði eða varðhaldsúrskurður einn, og skulu gjörðir þessar vera í því formi, sem lög í landi því, er framsalsins krefst, skipa fyrir, og hafa inni að halda skýrslur um brot það, er um ræðir, er nægi til þess, að ríki það, er framsals er krafizt af, geti af þeim ráðið, hvort brotið samkvæmt lögum þess lands sje eitt af þeim, er talið er í samning þessum, svo og um hegningarákvæði það, er á við brotið.

8. gr.

Muni þá, er finnst í vörzlum þess, er krafinn er framseldur, skal eptir nánari fyrirmælum hlutadeigandi yfirvalds í ríki því, er framsals er krafizt af, selja af hendi við ríki það, er framsals krefst.

9. gr.

Sjerhver rannsóknardómari í Danmörku eða formaður siglinga- og verzlunarmála-dómsins í Kaupmannahöfn, og sjerhver löggæzluembættismaður og rannsóknardómari (juge commissaire) á Hollandi, getur krafizt þess, að maður sá, er eptir ákvæðum samnings

Nr. 11. Auglýsing 2. júní um samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli um framsal sakamanna.

tale derimod, og med den Forpligtelse at sende den udleverede tilbage, saa snart For- Nr. 11.
følgningen i dette Land er bragt til Ende. 2den
Juni.

Artikel 5.

Den udleverede Person maa ikke forfølges eller straffes i det Land, til hvilket Udleveringen er sket, for nogen før Udleveringen begaaet strafbar Handling, der ikke er omhandlet i denne Konvention, ej heller udleveres til nogen tredie Stat uden Samtykke af den Stat, af hvilken han er bleven udleveret, medmindre han i en Maaned efter Dommens Afgielse eller i Tilfælde af Domfældelse, efter at han har udstaaet sin Straf eller er bleven benaadet, har haft Lejlighed til atter at forlade det Land, til hvilket han først er udleveret.

Han maa heller ikke forfølges eller straffes for en før Udleveringen begaaet, i Konventionen omhandlet Handling, medmindre den Regering, der har udleveret ham, samtykker deri, og kan denne Regering, hvis den finder Anledning dertil, begære Fremlæggelse af et af de i nærværende Konventions Artikel 7 omhandlede Retsdokumenter. Dog skal saadant Samtykke ikke behøves, naar den sigtede af egen Drift begærer at blive dømt eller at udstaa sin Straf eller naar han ikke inden den ovenfor fastsatte Frist har forladt det Lands Territorium, til hvilket han er udleveret.

Artikel 6.

Nærværende Traktats Bestemmelser ere ikke anvendelige paa politiske Forbrydere. Den Person, der er bleven udleveret paa Grund af en af de i Artikel 1 nævnte Handlinger af ikke-politisk Art, maa selvfølgelig ikke i noget Tilfælde i den Stat, til hvilken Udleveringen har fundet Sted, forfølges eller straffes for en af ham før Udleveringen begaaet politisk Forbrydelse, eller for nogen Handling, der staar i Forbindelse med en saadan politisk Forbrydelse, medmindre han har haft Lejlighed til atter at forlade Landet i en Maaned efter Dommens Afgielse eller i Tilfælde af Domfældelse, efter at han har udstaaet sin Straf eller er bleven benaadet.

Artikel 7.

Udleveringen skal begæres ad diplomatisk Vej, og bliver ifkun indrømmet imod Fremlæggelse, enten i Original eller i offentlig bekræftet Afskrift, af en Straffedom eller af en Anklagebeslutning eller af en Henvisning af Sagen til en kriminel Domstol i Forbindelse med en Fængslingskendelse, eller af en Fængslingskendelse alene, der skal være udfærdiget i de Former, der ere foreskrevne ved Lovene i den Stat, der begærer Udleveringen, og indeholde tilstrækkelig Oplysning om den paagældende Handling for at sætte den Stat, til hvilken Begæringen rettes, i Stand til at bedømme, om den efter denne Stats Lovgivning falder ind under de i nærværende Konvention omhandlede Tilfælde, saavel som om den paa Handlingen anvendelige Straffebestemmelse.

Artikel 8.

Gensstande, som ere fundne i den Persons Besiddelse, der begæres udleveret, skulle efter nærmere Bestemmelse af vedkommende rette Myndighed i den Stat, til hvilken Udleveringsbegæringen er rettet, udleveres til den reklamerende Stat.

Artikel 9.

Indtil Begæringen om Udlevering kan fremkomme ad diplomatisk Vej, kan det Individ, hvis Udlevering kan forlanges ifølge nærværende Konventions Bestemmelser, begæres foreløbigt fængslet, fra Danmarks Side af enhver Forhørsdommer eller For-

Nr. 11. þessa má krefja framseldan, verði um stundarsakir, þangað til framsalsbeiðnin getur komið fram stjórnarleið, settur í varðhald.

2.
júni.

Við varðhald þetta um stundar sakir skal farið eptir reglum þeim, er lög lands þess, er framsals er krafizt af, skipa fyrir.

10. gr.

Nú er útlendingur, samkvæmt ákvæðum undanfarandi greinar settur í varðhald um stundarsakir, og skal hann þá látinn laus aptur, ef framsalsbeiðnin, ásamt skjölum þeim, er samningur þessi tilskilur, kemur eigi fram stjórnarleið áður tuttugu dagar eru liðnir eptir að varðhaldsúrskurðurinn var uppkveðinn, nema aðrar orsakir sjeu til þess að honum sje haldið lengur í varðhaldi.

11. gr.

Þyki stjórn annarshvors landsins nauðsyn bera til í sakamáli, sem ekki snertir ríkismál, að fá yfirheyrð vitni, sem eru í hinu landinu, þá skal beiðni um það send stjórnarleið, og verður hún þá tekin til greina og að farið samkvæmt lögum þar í landi, er vitnin á að yfirheyrja. En þoli málið enga bið, má senda beiðnina beina leið frá dómara í öðru landinu til dómara í hinu. Beiðni um yfirheyrzlu vitna skal jafnan fylgja frönsk útlekking.

12. gr.

Þyki nauðsyn til bera eða æskilegt vera, að einhver komi sjálfur til hins landsins til þess að bera vitni í sakamáli, er ekki snertir ríkismál, ber stjórninni í því landi, sem hann er í, að skora á hann að verða við beiðni þeirri, er honum er send; gefi vitnið samþykki sitt til fararinnar, skal það njóta endurgjalds fyrir ferðakostnað og dvöl sína erlendis eptir ákvæði dómstóls samkvæmt gjaldaskrár (tarifs) og reglugjörðum lands þess, er yfirheyrzlan á að fara fram í, en sjeu engar slíkar gjaldaskrár eða reglugjörðir til, fær það endurgoldið það, er því hefur heitið verið af stjórn þeirri, er beiðzt hefur tilkomu þess, eptir kröfu, er framkom um það stjórnleiðis frá hinu ríkinu.

Nú fer einhver eptir áskorun, er hann hefur tengið frá öðru ríkinu, af frjálsum vilja til hins til þess að bera vitni fyrir dómi, og má þá eigi lögsækja hann þar, hverrar þjóðar sem hann svo er, nje halda honum eptir vegna áður drýgdra glæpa eður eldri refsingardóma eða af því að hann hafi átt þátt í verknaði þeim, sem mál það er risið af, er hann er kominn til að bera vitni í.

13. gr.

Þyki hentugt vera eða nauðsyn bera til í sakamáli, er eigi snertir ríkismál, að fá í hendur sönnunargögn eða skjöl, er stjórnarvöld hins landsins hafa í höndum, skal beiðni um það send stjórnarleið, og skal hún þá tekin til greina, svo framarlega sem eingar sjerstakar ástæður eru því til fyrirstöðu og með því skilyrði, að sönnunargögnum þessum og skjölum verði skilað aptur.

14. gr.

Báðir samningsaðilarnir eru skyldir til að leyfa að menn þeir, er annað ríki framselur öðrum hvorum þeirra, og eigi eru þegnar hins, sjeu fluttir yfir land þeirra, sje aðeins eitthvert af dómsskjölum þeim, er nefnd eru í 7. grein, lagt fram í frumriti eða staðfestu eptirriti, en þó því að eins, að brot það, er framsalið er byggt á, sje eitt af þeim, er nefnt er í samn-

Nr. 11. Auglýsing 2. júní um samning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli um framsal sakamanna.

manden for Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, og fra Nederlandenes Side af enhver Nr. 11.
2den
Juni.
Embedsmand ved Retspolitiet eller enhver Forhørsdommer (juge commissaire).

Denne foreløbige Fængsling skal foregaa i de Former og efter de Regler, der ere foreskrevne ved Lovene i det Land, til hvilket Begæringen er rettet.

Artikel 10.

Den fremmede, der er bleven foreløbigt fængslet i Genhold til Bestemmelserne i den foregaaende Artikel, skal, naar der ikke er anden Grund til at lade hans Fængsling vedvare, sættes paa fri Fod, dersom Begæringen om Udlevering, ledsaget af de i nærværende Konvention foreskrevne Dokumenter, ikke er fremkommen ad diplomatisk Vej, inden tyve Dage efter Uffigelsen af den foreløbige Fængslingskendelse.

Artikel 11.

Naar en af Regeringerne under en ikke-politisk Straffesag finder Afhøring af Vidner, der befinde sig i den anden Stat, nødvendig, bliver der ad diplomatisk Vej at fremsende Rekvizition desangaaende, hvilken da skal efterkommes i Overensstemmelse med det Lands Love, i hvilket Afhøring af Vidnerne skal finde Sted. Hvis imidlertid Sagen ikke taaler nogen Forhaling, kan Rekvizitionen sendes direkte fra den judicielle Myndighed i det ene Land til den judicielle Myndighed i det andet Land. Enhver Rekvizition om Afhøring af Vidner maa være ledsaget af en fransk Oversættelse.

Artikel 12.

Naar under en ikke-politisk Straffesag et Vidnes personlige Møde i det andet Land anses fornødent eller ønskeligt, skal Vidnets Regering opfordre dette til at efterkomme den Anmodning, der er rettet til det, og naar Vidnet giver sit Samtykke dertil, skal det holdes skadesløst for Omkostninger ved Rejsten og Opholdet efter Rettens Bestemmelse i Genhold til de gældende Tariffer og Reglementer i det Land, hvor Afhøringen skal finde Sted, eller, i Fald saadanne Tariffer og Reglementer ikke eksistere, ved at der tilstaaes Vidnet den Skadesløsholdelse, som den Regering, der fremsætter Begæringen, paa Forlangende ad diplomatisk Vej af det andet Lands Regering tillægger Vidnet.

Til hvilken Nationalitet end det Vidne hører, som efter Opfordring til at vidne i et af de to Lande, frivilligt møder for det andet Lands Dommer, skal det ikke der kunne forfølges eller holdes tilbage paa Grund af tidligere begaaede strafbare Handlinger eller ældre Straffedomme, eller som medskyldig i de Gerninger, der danne Genstanden for den Sag, i hvilken det møder som Vidne.

Artikel 13.

Naar det under en ikke-politisk Straffesag anses hensigtsmæssigt eller nødvendigt at erholde Meddelelse af Bevisligheder eller Dokumenter, af hvilke Myndighederne i det andet Land maatte være i Besiddelse, skal Begæringen herom fremsættes ad diplomatisk Vej, og den vil da være at tage til Følge, for saa vidt ikke særegne Hensyn ere til Hindrer derfor, og mod Forpligtelse til at tilbagefende det modtagne.

Artikel 14.

Enhver af de kontraherende Parter er forpligtet til mod den blotte Fremlæggelse i Original eller i offentlig bekræftet Afskrift af et af de Retsdokumenter, der nævnes i Artikel 7 at indrømme Transporten gennem sit Territorium af Personer, som udleveres af en tredie Magt til den anden Part, og som ikke ere dens egne Underfanger,

Nr. 11. Befendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene afsluttet Konvention om Udlevering af Forbrydere.

- Nr. 11. ingi þessum og falli eigi inn undir ákvæðin í 2. og 6. gr., og að starfsmenn þess lands,
 2. er flutninginn leyfir, hjálpi til við gæzlu þess, er fluttur er gegnum landið.
 júní. Kostnað við ferðina borgar það ríkið, er framsals krafðist.

15. gr.

Hvorug stjórnin hirðir um að heimta endurgoldinn kostnað þann, er innan takmarka hvers landsins rís af viðurværi, flutningi o. fl. grunaðs eða ákærðs manns, eða manns, er sakfellingardómur hefur verið felldur yfir, eða sem rís af því, að beiðni um yfirheyrzlu vitna hefur haft framgang eða af flutningi sönnunargagna og skjala fram og aftur.

Verði ákveðið að flytja hinn framselda mann sjóleiðis, skal hann fluttur til þeirrar hafnar, er stjórnar- eða ræðismannsfulltrúi þess ríkis, er framsalsins krefst, hefur tilnefnt, og skal hann þar fluttur á skipsfjöl á kostnað þess.

16. gr.

Samningur þessi, er ekki nær til nýlendanna, öðlast eigi gildi fyr en á tuttugasta degi eptir að hann hefur verið birtur á þann hátt, sem fyrirskipað er eptir lögum landanna.

Þann dag, er samningur þessi öðlast gildi, fellur samningur 28. júlí 1877 úr gildi, og kemur þá þessi samningur í hans stað; samningurinn heldur gildi sínu þangað til 6 mánuðum eptir að önnurhvor stjórnin hefur sagt honum upp.

Samninginn ber að fullgilda, og skal fullgildingarskjölum skipzt á innan 6 vikna eða fyr, ef unnt er.

Þessu til staðfestingar hafa umboðsmennirnir hvor um sig undirritað samning þenna og sett innsigli sín undir.

Gjört í tveim frumritum í Kaupmannahöfn, 18. janúar 1894.

Reedtz-Thott.
(L. S.)

R. de Pestel.
(L. S.)

Þetta gjörist hjermeð öllum kunnugt, og hefur samningurinn fullgiltur verið og fullgildingum skipzt á hjer í bæ 15. febrúar 1894.

Í stjórnarráði Íslands, 2. júní 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.

forudsat dog, at den Handling, der ligger til Grund for Udleveringen, hører til en af Nr. 11. de i denne Konvention angivne, og ikke gaar ind under Bestemmelserne i Artikel 2 og 6, samt at Transporten gennem Territoriet, for saa vidt angaar Bevogtningen, foregaar under Medvirkning af det Lands Funktionærer, som tillader Transfitten. 2den
Juni.

Omkostningerne ved Gennemreisen paahvile den Stat, som har begært Udleveringen.

Artikel 15.

De to Regeringer give gensidigt Afkald paa al Erstatning for de Omkostninger, der inden for Grænserne af deres egne respektive Territorier maatte foranlediges ved den sigtede, anklagede eller domfældte Persons Underhold, Transport m. m. eller ved Opfyldelsen af Rekviritioner om Vidneafhøring eller ved Frem- og Tilbagejenden af Bevisligheder og Dokumenter.

Saafermt Transport til Søs maatte blive foretrukken, bliver den Person, der skal udleveres, at føre til den Havn, som den Stat, der begærer Udleveringen, gennem sin diplomatiske eller konsulære Agent har opgivet, og derfra at indstibe paa den nævnte Stats Befordring.

Artikel 16.

Denne Konvention, der ikke er anvendelig paa Kolonierne, skal først træde i Kraft Tyvendedagen, efter at den er bekendtgjort i Overensstemmelse med de Regler, der gælde efter hvert af de to Landes Lovgivning.

Fra den Dag af, da denne Konvention træder i Kraft, ophører Konventionen af 18de Juli 1877 at gælde, og i dens Sted træder nærværende Konvention, som forbliver i Kraft indtil seks Maaneder efter, at en af de to Regeringer har afgivet en modsat Erklæring.

Denne Konvention skal ratificeres, og Ratifikationerne skulle udveksles i Løbet af seks Uger eller om muligt tidligere.

Til Bekræftelse heraf have de respektive Befuldmægtigede undertegnet nærværende Konvention og paatrykt samme deres Segl.

Givet, i dobbelt Udfærdigelse i København, den 18de Januar 1894.

Reedtz-Thott.
(L. S.)

R. de Pestel.
(L. S.)

Hvilket, efter at Konventionen er bleven ratificeret og Ratifikationerne under 15de Februar 1894 ere blevne udvekslede her i Staden, herved bringes til almindelig Kundskab.

Ministeriet for Island den 2den Juni 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 12.

2.
júni.

Auglýsing

um

viðaukasamning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli, um að samningur 18. janúar 1894 um framsal sakamanna skuli einnig ná til hinna dönsku og hollenzku nýlenda.

Hinn 2. júlí 1895 hefur hin konunglega danska stjórn og hin konunglega hollenzka stjórn gjört eptirfylgjandi viðaukasamning sín á milli um, að samningur 18. janúar 1894 um framsal sakamanna, er birtur er hjer að framan í útleggingu, skuli einnig ná til hinna dönsku og hollenzku nýlenda.

Útlegg ing.

Hans hátign Danmerkur konungur og hennar hátign Hollands drottning, og fyrir hennar hönd hennar hátign drottningin á Hollandi, er ríkisstjórn hefur á hendi þar, hafa álitid heppilegt að gjörður yrði viðaukasamningur, er ljeti samning þann um framsal sakamanna, er gjörður var í Kaupmannahöfn 18. janúar 1894, einnig ná til hinna dönsku og hollenzku nýlenda, og hafa þau í því skyni falið umboð sín þeim, er nú skal greina:

Hans hátign Danmerkur konungur: baróni Kjeld Thor Tage Otto Reedtz-Thott, utanríkisráðherra hans hátignar, kommandör dannebrogssorðunnar og dannebrogsmanni, og hennar hátign Hollands drottning: jonkheer Rudolph August Alexander Eduard van Pestel, dr. juris, riddara hinnar hollenzku ljónsorðu, stórkrossi dannebrogssorðunnar o. fl., sjerstaklegum sendiherra hennar hátignar og ráðherra með fullu valdi hjá hans hátign Danmerkur konungi, og hafa þeir eptir að hafa gjört hvor öðrum grein fyrir umboðum sínum, er reyndust í góðu og gildu formi, komið sjer saman um það, er hjer fer á eptir:

1. gr.

Ákvæði samnings 18. janúar 1894 skulu einnig ná til nýlenda hinna tignu samnings-aðila og landeigna þeirra utanríkis, en með því ákvæði þessi eru sniðin eptir löggjöf meginríkjanna, skulu þau þó því að eins gilda í nýlendum þeirra eða landeignum utanríkis, að þau sjeu í samræmi við lög þau, er þar gilda.

Ef glæpamaður flýr til nýlenda í Vesturindfú, geta landsstjórnarnir á hinum vestur-indversku eyjum Dana og í Surinam og í Curaçao hver um sig komið með framsals-kröfuna

Nr. 12. Auglýsing 2. júní um viðaukasamning, sem konungsríkið Danmörk og konungsríkið Holland hafa gjört sín á milli, um að samningur 18. janúar 1894 um framsal sakamanna skuli einnig ná til hinna dönsku og hollenzku nýlenda.

Bekendtgørelse

om

Nr. 12.

2den
Juni.

en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene afsluttet
Tillægskonvention angaaende Udvidelse til de danske og de nederlandske
Kolonier af den under 18de Januar 1894 afsluttede Konvention om
Udlevering af Forbrydere.

Under 2den Juli f. M. er der mellem den kongelige danske og den kongelige nederlandske Regering blevet afsluttet følgende Tillægskonvention angaaende Udvidelse til de danske og de nederlandske Kolonier af den under 18de Januar 1894 afsluttede, under D. D. her i Oversættelse kundgjorte Konvention om Udlevering af Forbrydere.

Oversættelse.

Da Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hendes Majestæt Dronningen af Nederlandene og i hendes Navn Hendes Majestæt Dronning-Regentinden af Kongeriget Nederlandene have anset det for gavnligt at udvide den i Kjøbenhavn afsluttede Konvention af 18de Januar 1894, betræffende gensidig Udlevering af Forbrydere, til de danske og de nederlandske Kolonier ved Hjælp af en Tillægskonvention, have de i dette Djemed udnævnt til deres befuldmægtigede:

Hans Majestæt Kongen af Danmark:

Hr. Baron Kjeld Thor Tage Otto Reedy-Thott, Hans Majestæts Udenrigsminister, Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmænd, og

Hendes Majestæt Dronning-Regentinden af Kongeriget Nederlandene:

Zontheer Rudolph August Alexander Eduard van Pestel, Dr. juris, Ridder af den nederlandske Løveorden, Storkors af Dannebrog etc. etc., Hendes Majestæts overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister hos Hans Majestæt Kongen af Danmark, hvilke, efter gensidig Meddelelse af deres respektive Fuldmagter, der befandtes i god og rigtig Form, ere komne overens om følgende:

Artikel 1.

Bestemmelserne i Konventionen af 18de Januar 1894 ere anvendelige paa de to høje kontraherende Magters Kolonier og fremmede Besiddelser, men da disse Bestemmelser ere støttede paa Moderlandets Lovgivning, skulde de ikke fra nogen af de to Sider iagttages uden for saa vidt de ere forenelige med de i disse Kolonier og Besiddelser gældende Love.

Begæringen om Udlevering af en Forbryder, der er flygtet til en Koloni i Vestindien, kan ogsaa fremsættes umiddelbart af Guvernøren paa de dansk-vestindiske Øer

Nr. 12. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Nederlandene afsluttet Tillægskonvention angaaende Udvidelse til de danske og de nederlandske Kolonier af den under 18de Januar 1894 afsluttede Konvention om Udlevering af Forbrydere.

Nr. 12. beina leið til hins landsstjórans, er í hlut á. Landsstjórar þessir geta þá annaðhvort leyft
 2. framsalið eða skýrt stjórnnum sínum frá málinu.
 júní.

Í nýlendum fyrir utan Norðurlálfuna, skal frestur sá, er ákveðinn er í 10. gr. samningsins, vera sextíu dagar. 9. og 10. gr. samningsins gilda eigi að því er Ísland snertir.

2. gr.

Viðaukasamningur þessi öðlast ekki gildi fyr en á fjórða mánuði eptir að skipzt hefur verið á fullgildingarskjölum.

Viðaukasamningurinn heldur gildi sínu þangað til sex mánuðum eptir að önnurhvor stjórnin hefur sagt honum lausum. Segi önnurhvor stjórnin samning 18. janúar 1894 lausum, nemur sú uppsögn þó einnig viðaukasamninginn úr gildi.

Viðaukasamninginn skal fullgilda og fullgildingarskjölum skipzt á innan sex vikna eða fyr, ef unnt er.

Þessu til staðfestingar hafa umboðsmennirnir hvor um sig undirritað viðaukasamning þenna og sett innsigli sín undir.

Gjört í tveim frumritum í Kaupmannahöfn 2. júlí 1895.

Reedtz-Thott (undirr.).
 (L. S.)

R. de Pestel (undirr.).
 (L. S.)

Þetta gjörist hjermeð öllum kunnugt, og hefur samningurinn fullgiltur verið og fullgildingum skipzt á hjer í bæ 27. ágúst 1895.

Í stjórnarráði Íslands, 2. júní 1896.

J. Nellemann.

Olafur Halldórsson.

til Gubernørerne i Surinam og i Curaçao og ombendt. Disse Gubernører ere henrykt Nr. 12.
digede til enten at tilstaa Ubleveringen eller at indberette om Sagen til deres Regering. 2den
3uni.

Den i Artikel 10 omtalte Frist, efter hvis Udløb den foreløbigt fængslede sættes paa fri Fod, skal være paa trefindstyve Dage for de uden for Europa beliggende Kolonier. Artiklerne 9 og 10 ere ikke anvendelige med Hensyn til Island og ombendt.

Artikel 2.

Denne Tillægskonvention skal først træde i Kraft den 4de Maaned efter Ratifikationsakternes Udbæksling.

Den forbliver i Kraft indtil seks Maanedes efter, at en af de to Regeringer har afgivet en modsat Erklæring.

Dog skal den anses for opsigts ved det blotte Faktum, at Konventionen af 18de Januar 1894 maatte blive opsigts.

Den skal ratificeres, og Ratifikationerne skulle udbæksles i Løbet af seks Uger eller om muligt tidligere.

Til Bekræftelse heraf have de respektive befuldmægtigede undertegnet nærværende Konvention og paatrykt samme deres Segl.

Givet i dobbelt Udfærdigelse i Kjøbenhavn, den 2den Juni 1895.

(undert.) **Neerth-Thott.** (undert.) **R. de Pestel.**
(L. S.) (L. S.)

Hvilket, efter at Tillægskonventionen er bleven ratificeret og Ratifikationerne under 27de August 1895 ere blevne udbækslede her i Staden, herved bringes til almindelig Kundskab.

Ministeriet for Island den 2den Juni 1896.

J. Nellemann.

Olafur Halldórsson.

Nr. 13.

2.
júní.

Auglýsing

um

verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

Hinn 2. dag marz mánaðar 1895 hefur hin konunglega danska stjórn og hin keisara-
lega rússneska stjórn gjört eptirfylgjandi verzlunar- og siglingasamning sín á milli og full-
gilt hann 28. dag s. m.

Útlegging.

Samningur.

Það er sameiginlegt ábugamál fyrir þeim, hans hátign Danmerkur konungi og hans hátign Rússlands keisara, að auka og styðja verzlun og siglingar milli ríkjanna, og hafa þeir í þeim tilgangi að koma góðu skipulagi á þessi málefni með því að láta greinileg og ótvíræð ákvæði koma í stað hins dansk-rússneska samnings $\frac{8}{19}$ október 1782 og viðaukasamnings $\frac{2}{14}$ október 1831, ákveðið að gjöra með sjer verzlunar- og siglingasamning, og hafa þeir til þess hvatt umboðsmenn hvor fyrir sína hönd:

Hans hátign Danmerkur konungur:

herra Paul de Lövenörn, kammerherra, sjerstakan sendiherra og ráðherra með fullu valdi hjá hans hátign Rússakeisara, og

Hans hátign Rússakeisari:

herra Serge Witte, leyndarráð og fjármálaráðgjafa hans hátignar, og

herra Nicolas Chichkine, leyndarráð hans hátignar og um stundarsakir forstöðumann utanríkisráðaneytisins,

og eptir að þessir menn höfðu gjört hver öðrum grein fyrir umboðum sínum, er reyndust góð og gild að formi, hafa þeir orðið ásáttir um greinir þær, er hjer fara á eptir.

1. gr.

Það er vilji hinna tignu samningsaðila, að Danir í keisaradæminu Rússlandi og Rússar í konungsríkinu Danmörku skuli njóta jafnrættis við þegna þeirrar þjóðar, er beztum kjörum á að sæta, í öllu því, er snertir innflutninga, útflutninga, flutninga í gegnum lönd þeirra, geymzlu á vörum, útflutninga að nýju, gjöld innanlands (les droits locaux), gjöld fyrir milligöngu (le courtage), tollgjald og reglur við tollgæzlu, svo og í öllu því, er verzlun, iðnað og siglingar snertir, og einnig í öllu því, er snertir rjett til eigna og eignarhalds, og

Nr. 13. Auglýsing 2. júní um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

Befendtgørelse

om

en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland affluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13.
2den
Juni.

Under 2den Marts 1895 er mellem den kgl. Regering og den kejs. russiske Regering blevet affluttet og under 28de f. M. ratificeret følgende Handels- og Skibsfarts-Traktat:

Oversættelse.

Traktat.

Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hans Majestæt Kejseren af Rusland, i lige Grad bejælede af Ønsket om at udvikle og befæste Handels- og Skibsfartsforholdene mellem begge Lande og ønskende at ordne disse Forhold ved at lade klare og tydelige Bestemmelser træde i Stedet for den dansk-russiske Traktat af ⁸/₁₉ Oktober 1782 samt Tillægsakten af ²/₁₄ Oktober 1831, have besluttet at afflutte en Handels- og Skibsfarts-Traktat og have til den Ende udnævnt til deres Befuldmægtigede, nemlig:

Hans Majestæt Kongen af Danmark:

Hr. Paul de Løvenørn, Hans Kammerherre og overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister hos Hans Majestæt Kejseren af Rusland og

Hans Majestæt Kejseren af Rusland:

Hr. Serge Witte, Hans Gehejmraad og Finansminister, og

Hr. Nicolas Chichkine, Hans Gehejmraad og midlertidige Leder af Udenrigsministeriet,

hvilke, efter at have meddelt deres Fuldmagter, der ere fundne i god og tilbørlig Form, ere komne overens om følgende Artikler:

Art. 1.

De Høje kontraherende Parter forpligte sig gensidigt til ikke at indrømme en anden Stats Undersaatter eller Frembringelser nogen Afgiftsnedjættelse, Forret, Begunstigelse eller Fritagelse med Hensyn til Toldafgifter, ved Ind- og Udpassage over Land- eller Søgrænsen, Indførselsafgifter og Udførselsafgifter o. a., som ikke tillige og øjeblikkeligt uden Betingelse udstrækkes til deres Landes respektive Undersaatter og Produkter, idet det er de Høje kontraherende Parters Villie, at i alt, hvad der angaar Indførsel, Udførsel, Gennemførsel, Oplægning, Genudførsel, Lokalafgifter, Kourtage, Tariffer

Nr. 13. Befendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland affluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13. skuldbinda þeir sig því hvor í sínu lagi til að veita eigi þegnum eða afurðum annars ríkis neina gjaldlinun, forrjettindi, hlunnindi eða undanþágur að því er tollálögur snertir á varningi, er fluttur er út úr landinu eða inn í það land- eða sjóleið, nema svo sje, að það einnig þegar í stað og skilyrðislaust nái til þegna og afurða beggja samningsaðilanna.

2.
júni.

2. gr.

Þegar beggja hinna tignu semjenda skulu, ef þeir fylgja landslögum, hafa rjett til að sækja og verja mál fyrir dómi, og skulu þeir í því efni njóta sömu rjettinda og hafa sömu undanþágur og innlendir þegar, og skal þeim eins og þeim einnig heimilt að njóta aðstoðar málaflutningsmanna og annara umboðsmanna, er mál mega flytja fyrir rjetti samkvæmt landslögum.

Þegar annars hinna tignu semjenda skulu í löndum hins undanþegnir öllum opinberum skyldustörfum, hvort heldur þau taka til dómsmála, eða þau snerta umboðsstjórnina eða sveitarstjórn, að undanskildu fjárforræði, svo og allri þjónustu í hernum, sjóliðinu, varaliðinu, á landi eða sjó, og landvarnarliðinu, ennfremur öllum sköttum, nauðungarlánunum, og allskonar kvöðum og gjöldum, er lögð kunna að verða á á ófriðar tímum eða undir sjerstöðum kringumstæðum; þó eru undanskildar þær kvaðir, er að einhverju leyti eru bundnar við eignarhald fasteigna, þannig sú kvöð að taka á móti hermönnum og aðrar sjerstakar kvaðir, er snerta herinn og hvíla á eigendum fasteigna og leiguliðum, sem eru innlendir þegar eða þegar þjóðar, er mest rjettindi hefur.

3. gr.

Hlutaþjelög og önnur þjelög, er leggja stund á verzlun eða iðnað eða hafa annað fjárhagslegt augnamið, og fastan bústað hafa í öðruhvori landinu, skulu, sjeu þau samkvæm lögum þar í landi, viðurkennd sem lögmæt af hinu landinu, og skal þeim meðal annars heimilt að sækja og verja mál fyrir dómstólunum.

Það er þó eigi komið undir þessu ákvæði, hvort slíku þjelagi, er stofnsett er í öðru landinu, sje heimilt að reka verzlun eða iðnað sinn í hinu, því að um það, hvort það hafi leyfi til þess, fer eptir gildandi ákvæðum í hinu síðarnefnda landi.

Nefnd þjelög skulu þó í hinu landinu njóta að minnsta kosti jafnrjettis við önnur lík útlend þjelög, hvernar þjóðar sem eru.

4. gr.

Hinir tignu semjendur skuldbinda sig til að tálma eigi verzlunarviðskiptum milli landanna með neinskonar innflutnings- eða útflutningsbanni, og til þess að leyfa gegnumflutning, nema þær leiðir, er eigi eru eða verða opnaðar fyrir hann.

Nú hefur annaðhvort ríkið tekið sjer einkaleyfi að því er snertir verzlun með vissa muni, og má þá undanskilja þá frá ákvæði þessu; hið sama gildir og um muni, er af heilbrigðislegum ástæðum, að því er menn eða skepnur snertir, eða til þess að afstýra almennum voða, eða af öðrum sjerstaklega mikilvægum orsökum, kann að verða forboðið að flytja.

5. gr.

Akvæði samnings þessa snerta eigi:

1. Hlunnindi, er annarhvor samningsaðila veitir eða veita kann nágrannaríkjum til þess að greiða fyrir verzluninni á landamærum á svæði, er eigi er breiðara en 15 kílómeter.

Nr. 13. Auglýsing 2. júni um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

og Toldformaliteter, ligesam i alt, hvad der vedrører Udvøelse af Handel og Industri, Nr. 13. Skibsfart, Erhvervelse og Besiddelse af al Slags Ejendomme, skulle Danste i Kejserriget Rusland og Ruskere i Kongeriget Danmark nyde Behandling som mest begunstiget Nation. 2den
Juni.

Art. 2.

Enhver af de Høje kontraherende Parter's Undersaatter skulle have Ret til, idet de holde sig Landets Love efterrettelige, at give Møde for Domstolene, saavel for at anlægge en Sag som for at forsvare sig under en saadan, og i saa Henseende skulle de nyde alle de Rettigheder og Fritagelser, som tilkomme Landets egne Borgere, og ligesom disse skulle de have Ret til i enhver Sag at betjene sig af Advokater, Sagførere og Guldmægtige af alle Klasser, der dertil ere berettigede efter Landets Love.

De skulle paa den anden Parts Territorium være fritagne for ethvert officielt obligatorisk Hverv, være sig af retslig, administrativ eller kommunal Karakter, med Undtagelse af Bærgemaal, for enhver personlig Tjeneste i Armeen, Marinen, Reserven, til Lands og til Vands, Nationalvæbningen, ligesom for alle Skatter, tvungne Laan, alle Slags militære Rekvizitioner og Ydelser, som maatte blive paalagte i Krigstilfælde eller under overordentlige Forhold; dog ere herfra undtagne de Byrder, som ere knyttede til Besiddelse i en eller anden Egenkab af en fast Ejendom, ligesom Indkvarteringsforpligtelsen og andre særegne Ydelser overfor Militærmagten, der paahvile Landets egne Borgere og Undersaatter af den mest begunstigede Nation som Ejere, Jorpagtere og Lejere af fast Ejendom.

Art. 3.

Aktieselskaber (anonyme) og andre Selskaber med kommercielt, industrielt eller finansielt Formaal, der ere bosatte i et af de to Lande, skulle under Betingelse af, at de der ere gyldigt oprettede i Overensstemmelse med de gældende Love, anerkendes som havende lovmæssig Tilværelse i det andet og skulle navnlig have Ret til at give Møde for Domstolene saavel for at anlægge Sag som for at forsvare sig under en saadan.

Dette er dog at forstaa saaledes, at den foregaaende Bestemmelse ikke vedrører Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant i det ene Land bestaaende Selskab har Afgang til i det andet at udøve sin Handel eller sin Industri, da Tilladelsen hertil er afhængig af de Bestemmelser, som i saa Henseende gælde eller komme til at gælde i sidstnævnte Land.

I hvert Fald skulle de nævnte Selskaber og Foreninger i det andet Land nyde de samme Rettigheder, som ere eller blive tilstaaede lignende Selskaber fra ethvert andet Land.

Art. 4.

De Høje kontraherende Parter forpligte sig til ikke at forhindre den gensidige Handel imellem begge Lande ved noget Indførsels- eller Udførselsforbud og at tillade fri Gennemførsel, undtagen ad Veje, som ikke ere eller blive aabnede for denne.

Undtagelser herfra kunne kun finde Sted for de Artiklernes Vedkommende, som paa den ene eller den anden af de kontraherende Parter's Territorium ere eller blive Genstand for et Statsmonopol, samt med Hensyn til visse Artikler, der af hygiejniske Grunde eller af Grunde, der vedrøre Veterinærpolitiet eller den offentlige Sikkerhed, eller af andre særligt vigtige Hensyn maatte blive Genstand for exceptionelle Forbudsforanstaltninger.

Art. 5.

Nærværende Traktats Bestemmelser antages ikke at omfatte:

1. Begunstigelser, der af en af de kontraherende Parter for Tiden ere tilstaaede eller senere maatte blive tilstaaede tilgrænsende Stater for at lette den stedlige Vareomsætning inden for et Grænsgeomraade af 15 Kilometer.

Nr. 13. Bekræftigelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland afsluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13.

2.
júní.

2. Skyldur þær, sem annarhvor samningsaðilinn með tollsambandi hefur tekið sjer eða kann að taka sjer á herðar.

3. Hlunnindi, er Rússland hefur veitt eða veita kann innbúum fylkisins Arkhangel, að því er snertir innflutning og útflutning, og á norður- og austurströnd Asíu-Rússlands (Siberíu).

Semjendurnir hafa ennfremur komið sjer saman um, að ákvæðin í 1. og 4. gr. samnings þessa skuli eigi snerta hin sjerstöku ákvæði í samning 26. apríl (5. maí) 1838 milli Rússlands og Svíþjóðar og Noregs, og eigi heldur ákvæði viðvíkjandi verzlun við þjóðir í Asíu eða við nágrannaríki þar, eða ákvæði, er síðar kunna að verða gefin í því efni, svo og, að á nefndum ákvæðum skuli alls eigi mega byggja neina breytingu á þeirri verzlunar- og siglingatilhögun samningsaðilanna, er samningur þessi hefur komið á.

6. gr.

Ákvæði samnings þessa ná einnig í öllum atriðum til Íslands og Færeyja, en ekki til hinna vesturindversku eyja Dana og eigi Grænlands, þaræð Danmörk hefur einkarjett til siglinga og verzlunar á Grænlandi.

7. gr.

Forrjettindi þau, að mega selja trjávið í smákaupum í 21 dag eptir komu skipsins, sem í 4. gr. viðaukasamningsins við verzlunar- og siglingasamning milli Danmerkur og Rússlands ²/₁₄ október 1831 er veitt innbúum bæjanna Raumo, Nystad og Björneborg, skulu gilda framvegis.

8. gr.

Með dönsk skip og farm á Rússlandi og rússnesk skip og farm í Danmörku skal farið að öllu leyti einsog með innlend skip og farm, og það án tillits til þess, frá hvaða landi skipin eða farmurinn er og hvort þau eiga að fara.

Forrjettindi og undanþágur í þessu efni, er annarhvor samningsaðilinn veitir annari þjóð, öðlast hinn samningsaðilinn þegar í stað og skilyrðislaust.

Ákvæði þessi ná þó eigi til:

a. sjerstakra hlunninda, er annaðhvort ríkið veitir eða kann að veita innlendum fiskiveiðum og fiskiafurðum;

b. hlunninda, er veitt eru eða veitt kunna að verða hinum innlenda verzlunarflota (la marine marchande nationale).

Ákvæði samnings þessa eiga eigi við strandsiglingarnar, og gilda í því efni hjer eptir einsog hingað til lög hvors lands fyrir sig. Heimilt skal þó dönskum og rússneskum skipum að fara úr einni höfn í hinu landinu í aðra eða aðrar hafnir í sama landi til þess að skipa upp heilum farm eða nokkrum hluta farms, er fluttur er frá útlöndum, eða til þess að samsetja eða fylla farm sinn, er flytja skal til útlanda.

9. gr.

Eptir eignarskilríkjum þeim og skýrteinum, er skipunum fylgja, og gefin eru út af hlutaðeigandi yfirvaldi, skal hvort ríkið um sig fara um viðurkenning á þjóðerni þeirra samkvæmt því er lög þeirra og sjerstakar reglugjörðir standa til.

Nr. 13. Auglýsing 2. júní um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

2. De Forpligtelser, som en af de kontraherende Parter har paataget sig eller Nr. 13.
 senere maatte paatage sig ved Indgaaelsen af en Toldunion.

3. De Begunstigelser, der af Rusland for Tiden ere tilstaaede eller senere maatte blive tilstaaede Indbyggerne i Gouvernementet Arthangel med Hensyn til Indførsel eller Udførsel, samt for det asiatiske Ruslands (Sibiriens) Nord- og Østkysts Vedkommende.

Det er fremdeles vedtaget, at Bestemmelserne i Artiklerne 1 og 4 i nærværende Traktat ikke finde Anvendelse paa de særlige Stipulationer, der indeholdes i den mellem Rusland og Sverrig og Norge under 26de April (5te Maj) 1838 afsluttede Traktat, ej heller paa dem, der vedrøre eller komme til at vedrøre Handelen med de asiatiske Stater og Grænselande, og at disse Stipulationer i intet Tilfælde ville kunne paaberaabes som Hjemmel for en Ændring i de ved nærværende Traktat etablerede Handels- og Søfartsforhold mellem de tvende kontraherende Parter.

Art. 6.

Bestemmelserne i nærværende Traktat finde i det hele Anvendelse paa Island og Færøerne, men derimod ikke paa de dansk-vestindiske Øer, ej heller paa Grønland, idet Skibsfarten og Handelen paa sidstnævnte Land er forbeholdt den danske Stat.

Art. 7.

Det Privilegium, der ved Art. 4 i Tillægsakten til Handels- og Skibsfartstraktaten mellem Danmark og Rusland af ²/₁₄ Oktober 1831 er indrømmet Indbyggerne i Byerne Raumo, Rystad og Bjørneborg til at sælge deres Trævarer en détail i 21 Dage efter Skibets Ankomst, forbliver i Kraft.

Art. 8.

Danske Skibe og deres Ladninger skulle i Rusland og russiske Skibe og deres Ladninger i Danmark behandles fuldstændig paa samme Fod som Landets egne Skibe og deres Ladninger, hvilket Land end Skibene komme fra eller ere bestemte til, og uden Hensyn til Ladningernes Oprindelses- eller Bestemmelsessted.

Enhvert Privilegium og enhver Fritagelse, der i denne Henseende indrømmes en tredie Magt af en af de kontraherende Parter, skulle i samme Øjeblik og uden Betingelse tilstaaes den anden.

Dog gøres der Undtagelser fra de foregaaende Bestemmelser med Hensyn til:

a. De særegne Fordele, som det nationale Fiskeri og dets Frembringelser nyde eller komme til at nyde i det ene eller det andet af Landene.

b. De Begunstigelser, der for nærværende Tid ere indrømmede eller fremdeles maatte blive indrømmede den nationale Handelsmarine.

Bestemmelserne i nærværende Traktat ere ikke anvendelige paa Kystfarten, der vedblivende ordnes ved de nu eller i Fremtiden i hvert af de to Lande gældende Love. Dog kunne danske og russiske Skibe gaa fra en Havn i et af de to kontraherende Lande til en eller flere Havne i samme Land, enten for der at løse hele deres Ladning eller en Del af den, naar den kommer fra Udlandet, eller for der at sammensætte eller fuldstændiggøre deres Ladning, der er bestemt til Udlandet.

Art. 9.

Skibenes Nationalitet vil fra begge Sider blive anerkendt i Genhold til hvert Lands Love og særegne Reglementer, ved Hjælp af de ombordværende, af vedkommende Myndighed udstedte Udfomstdokumenter og Patenter.

Nr. 13. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland afsluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13. Mælingarbrjef, er annar semjandinn gefur út, viðurkennir hinn samkvæmt sjer-
 2. stökum samningum, er þeir hafa gert eða gera um það sín á milli.
 júní.

10. gr.

Báðum samningsaðilum skal heimilt að setja aðalverzlunarfulltrúa, verzlunarfulltrúa eða varaverzlunarfulltrúa í höfnum hins og bæjum, þó áskilja báðir samningsaðilar, hvor um sig, sjer rjett til að til taka staði, þar er hann eigi vilji láta vera verzlunarfulltrúa hins, en getur það þó því aðeins, að hið sama bann gildi í því efni líka fyrir allar aðrar þjóðir. Verzlunarfulltrúar hvors semjendanna skulu í löndum hins njóta sömu rjettinda, undanþága og forrjettinda, og jafn tignir verzlunarfulltrúar annara ríkja hafa, er mestra rjettinda njóta.

11. gr.

Báðir hinir tignu semjendur geta hvenær sem þeir vilja sagt samningi þessum upp; samninguriun öðlast gildi, þegar er skipzt hefur verið á fullgildingum, og fellur úr gildi 12 mánuðum eptir uppsögn hans.

12. gr.

Samning þenna skal fullgilda og skal skipzt á fullgildingum í Kaupmannahöfn svo fljótt sem unnt er.

Þessu til staðfestingar hafa undirritaðir ritað undir samning þenna og sett þar nnsigli sín.

Gefið út í St. Pjetursborg $\frac{2. \text{ marz}}{18. \text{ febrúar}}$ 1895.

P. Lövenörn.
(L. S.)

Serge Witte.
(L. S.)

N. Chichkine.
(L. S.)

Þetta gjörist hjermeð öllum kunnugt.

Í stjórnarráði Íslands, 2. júní 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

De af den ene kontraherende Part udstedte Maalings-Certifikater ville af den anden Part blive anerkendte i Henhold til de særskilte Aftaler, der ere eller maatte blive truffne mellem de tvende kontraherende Parter. Nr. 13.
2den
Juni.

Art. 10.

Enhver af de Høje kontraherende Parter skal have Lov til at ansætte General-konsuler, Konsuler, Vicekonsuler eller Konsularagenter i den anden Parts Havne og Byer; dog forbeholde begge de kontraherende Parter sig Ret til at angive de Steder, hvor det ikke passer dem, at der ansættes Konsularembeds mænd, et Forbehold, som imidlertid ikke vil kunne bringes i Anvendelse paa en af de kontraherende Parter uden ligeledes at blive det paa alle andre Magter. Enhver af de kontraherende Parter skal have Lov til at ansætte Konsularembeds mænd i den anden Parts Land nyde de samme Rettigheder, Fritagelser og Privilegier, som tilstaaes de mest begunstigede Nationers Konsularembeds mænd af samme Rang.

Art. 11.

Enhver af de Høje kontraherende Parter skal have Lov til paa ethvert Tidspunkt at opsigte nærværende Traktat, der træder i Kraft straks efter Ratifikationernes Udvæksling og ophører 12 Maaneder efter Opsigelsesdagen.

Art. 12.

Nærværende Traktat skal ratificeres, og Ratifikationerne udveksles i Kjøbenhavn, saa snart ske kan.

Til Bekræftelse heraf have de undertegnede underskrevet nærværende Traktat og paatrykt samme deres Vaabensjegl.

Sket i St. Petersborg, den $\frac{2\text{den Marts}}{18\text{de Februar}}$ 1895.

P. Løvensørn.
(L. S.)

Serge Witte.
(L. S.)

N. Chichkine.
(L. S.)

Hvilket herved bringes til almindelig Kundskab.

Ministeriet for Island den 2den Juni 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 14.
16.
júní.

Konungleg auglýsing

um

að ríkisstjórn skuli falin á hendur ríkisarfa í fjærvist konungs.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Þarð Vjer höfum í hyggju að ferðast til útlanda, viljum Vjer samkvæmt 1. grein í lögum 11. febr. 1871, um ríkisstjórn, þegar svo stendur á, að konungur ekki er orðinn fulltíða, eða er sjúkur eða fjærverandi, að ríkisstjórn í fjærvist Vorri sje falin á hendur ríkisarfanum.

Því birtum Vjer hjermeð Vorum kæru og trúu þegnum, að sonur Vor elskulegur, hans konunglega tign, krónprinz Christian Frederik Vilhelm Carl, tekur við ríkisstjórn í Voru nafni frá 16. þ. m. þangað til Vjer komum heim aptur.

Gefið á Bernstorff, 16. júní 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Allerhøjeste Kundgørelse

Nr. 14.
16de
Juni.

angaaende

Overdragelse af Regeringens Førelse under Kongens Fraværelse til
Tronfølgeren.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,

Gøre vitterligt: Da Vi staa i Begreb med at foretage en Rejse til Udlandet, ville Vi i Henhold til § 1 i Loven af 11te Februar 1871 om Regeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse, have Regeringens Førelse under Vor Fraværelse overdraget til Tronfølgeren.

Thi kundgøre Vi herved for Vore kære og tro Undersaatter, at Vor højtelskede Søn, Hans Kongelige Højhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl, fra den 16de d. M. indtil Vor Hjemkomst overtager Regeringens Førelse i Vort Navn.

Givet paa Amalienborg, den 16de Juni 1896.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Nr. 15.
11.
júlí.

Konungleg auglýsing

um

að konungur sje kominn heim aptur.

Vjer Christian hinn Niundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvik, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Låenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer erum aptur heim komnir úr ferð Vorri til útlanda, kunngjörum Vjer hjermeð Vorum kæru og trúu þegnum, að Vjer höfum Sjálfir í dag tekið við ríkisstjórninni, sem Vjer með Vorri konunglegu auglýsingu 16. f. m. samkvæmt 1. grein í lögum 11. febr. 1871 höfðum falið á hendur í fjærvist Vorri syni Vorum elskulegum, hans konunglegu tign, krónprinzi Christian Frederik Vilhelm Carl.

Gefð á gufuskipi Voru „Dannebrog“ við Bellevue, 11. júlí 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Allerhøjeste Kundgørelse

Nr. 15.
11te
Juli.

angaaende

Kongens Hjemkomst.

**Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenborg,**

Gøre bitterligt: Efter at være vendt tilbage fra Vor Rejse til Udlandet kundgøre Vi herved for Vore kære og tro Underfaatter, at Vi i Dag Selv have overtaget Regeringens Førelse, som Vi ved Vor Allerhøjeste Kundgørelse af 16de f. M. i Henhold til § 1 i Loven af 11te Februar 1871 under Vor Graværelse havde overdraget til Vor højt-elskede Søn, Hans Kongelige Højhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl.

Givet om Bord paa Vort Dampfskib „Dannebrog“ ved Bellevue, den 11te Juli 1896.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Nr. 16.
28.
septbr.

Konungleg auglýsing

um

að ríkisstjórn skuli falin á hendur ríkisarfa í fjærvist konungs.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: þarð Vjer höfum í hyggju að ferðast til útlanda, viljum Vjer samkvæmt 1. grein í lögum 11. febr. 1871, um ríkisstjórn, þegar svo stendur á, að konungur ekki er orðinn fulltíða, eða er sjúkur eða fjærverandi, að ríkisstjórn í fjærvist Vorri sje falin á hendur ríkisarfanum.

Því birtum Vjer hjermeð Vorum kæru og trúu þegnum, að sonur Vor elskulegur, hans konunglega tign, krónprinz Christian Frederik Vilhelm Carl, tekur við ríkisstjórn í Voru nafni frá 28. þ. m. þangað til Vjer komum heim aptur.

Gefð á Bernstorff, 28. september 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Allerhøjeste Kundgørelse

Nr. 16.
28de
Septbr.

angaaende

Overdragelse af Regeringens Førelse under Kongens Fraværelse til
Tronfølgeren.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenburg,

Gøre vitterligt: Da Vi staa i Begreb med at foretage en Rejse til Udlandet, ville Vi i Genhold til § 1 i Loven af 11te Februar 1871 om Regeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse, have Regeringens Førelse under Vor Fraværelse overdraget til Tronfølgeren.

Thi kundgøre Vi herved for Bore kære og tro Undersaatter, at Vor højtelskede Søn, Hans Kongelige Højhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl, fra den 28de d. M. indtil Vor Hjemkomst overtager Regeringens Førelse i Vort Navn.

Givet paa Bernstorff, den 28de September 1896.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.
(L. S.)

Reedtz-Thott.

Nr. 17.
9.
nóvbr.

Auglýsing

um

mislingasótt á Færeyjum o. fl.

Af því að frjætt hefur, að mislingasótt gangi á Færeyjum, er hjermeð ákveðið, að fyrirmælum laga 17. des. 1875 um móttarnir gegn því, að bólusótt og hin austurlenzka kólerusótt flytjist til Íslands, skuli fylgt að því er snertir skip, er til Íslands koma frá eyjum þessum. Einnfremur er bannað, samkvæmt lögum 24. okt. 1879 3. gr., að flytja með þessum skipum til Íslands brúkað lín, föt og sængurfatnað, nema þessir munir sjeu ferðafatnaður, dulur, brúkað vatt, hnökra-ull, afklippur af pappír, hár, húðir og ávextir.

Ákvæðum laga 17. des. 1875 verður hjereptir beitt að því er þessa staði snertir:

Færeyjar,
hafnir í gúvernementinu St. Pjetursborg,
Marseille,
hafnir á Sýrlandi,
hafnirnar við Svartahafið og Azowskahafið,
hafnir í Litlu-Asíu og
allar Egiptalands hafnir.

Fyrir alla þessa staði, að undanskildum Egiptalands höfnum, gildir og innflutningsbann samkvæmt lögum 24. okt. 1879 3. gr. Svo skal og hreinsa undir umsjón af hálfu hins opinbera lín, föt og sængurfatnað, er menn hafa með sjer sem ferðafatnað frá ofangreindum stöðum, nema Færeyjum, höfnum á Sýrlandi og Egiptalandi, og frá Marseille.

Auglýsing þessi öðlast þegar gildi.

Þetta birtist öllum þeim til leiðbeiningar, er hlut eiga að máli.

Í stjórnarráði Íslands, 9. nóvember 1896.

Rump.

Ólafur Halldórsson.

Bekendtgørelse

om

Mæslingeepidemi paa Færøerne, m. m.

Nr. 17.

9de
Novbr.

Da der ifølge derom modtagne Efterretninger for Tiden hersker Mæslingeepidemi paa Færøerne, bestemmes herved, at de i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børnekoppers og den asiatiske Koleras Indbringelse til Island af 17de December 1875 foreskrevne Forholdsregler ville være at iagttage med Hensyn til Skibe, der ankomme til Island fra bemeldte Der, ligesom ogsaa i Genhold til Lov af 24de Oktober 1879 § 3 al Indførsel ved saadanne Skibe af brugt Linned, brugte Klædningsstykker, brugte Sengenklæder, for saa vidt de nævnte Genstande ikke høre til Personers Rejssegods, Klude, brugt Bat, Kradsulb, Papiraffald, Haar, Huder og Frugt forbydes.

Bestemmelserne i Lov af 17de December 1875 ere herefter i Virksomhed over for følgende Steder:

Færøerne,
Havne i Gouvernementet St. Petersborg,
Marseille,
syriske Havne,
Havnene ved det sorte og det azovske Hav,
Havne i Lilleasien og
samtlige ægyptiske Havne.

Over for samtlige de nævnte Steder med Undtagelse af ægyptiske Havne bestaar derhos Indførselsforbud i Genhold til Lov af 24de Oktober 1879 § 3, hvorhos der er paabudt Rensning under offentligt Tilsyn af Linned, Klædningsstykker og Sengenklæder, der som Rejssegods medbringes fra de nævnte Steder med Undtagelse af Færøerne, syriske og ægyptiske Havne, samt Marseille.

Denne Bekendtgørelse træder straks i Kraft.

Hvilket herved bekendtgøres til Efterretning for alle vedkommende.

Ministeriet for Island, den 9de November 1896.

Rump.

Ólafur Halldórsson.

Nr. 18.

16.
nóvbr.**Konungleg auglýsing**

um

að konungur sje kominn heim aptur.

Vjer Christian hinn Niundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvik, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Läenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer erum aptur heim komnir úr ferð Vorri til útlanda, kunnngjörum Vjer hjermeð Vorum kæru og trúu þegnum, að Vjer höfum Sjálfir í dag tekið við ríkisstjórninni, sem Vjer með Vorri konunglegu auglýsingu 28. september þ. á. samkvæmt 1. grein í lögum 11. febr. 1871 höfðum falið á hendur í fjærvist Vorri syni Vorum elskulegum, hans konunglegu tign, krónprinzi Christian Frederik Vilhelm Carl.

Gefið í höfuð- og aðseturstað Vorum Kaupmannahöfn, 16. nóvember 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Allerhøjeste Kundgørelse

Nr. 18.
16de
Novbr.

angaaende

Kongens Hjemkomst.

**Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenburg,**

Gøre bitterligt: Efter at være vendt tilbage fra Vor Rejse til Udlandet kundgøre Vi herved for Vore kære og tro Underfaatter, at Vi i Dag Selv have overtaget Regeringens Førelse, som Vi ved Vor Allerhøjeste Kundgørelse af 28de September d. A. i Henhold til § 1 i Loven af 11te Februar 1871 under Vor Fraværelse havde overdraget til Vor højtelistede Søn, Hans Kongelige Højhed Kronprins Christian Frederik Wilhelm Carl.

Givet i Vor Hoved- og Residensstad Kjøbenhavn, den 16de November 1896.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE